

the book is owned by ton@samgler.org (member #2)

typed to Word Document by ton@samgler.org (member #2)

converted to PDF format by ton@samgler.org (member #2)

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

พล, นิกร, กิมหงวน

ตอน

“มนุษย์แช่เย็น”

ป.อินทรปาลิต

เจ้าแห้วคนใช้เก่าแก่หรือข้าเก่าเต่าเลี้ยงของคุณหญิงวาดหายไปจากบ้าน “พัชรภรณ์” เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์แล้ว

ในตอนแรกคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจเจกนี่ ๆ และสี่นางต่างก็สนใจวิพากษ์วิจารณ์กันแล้วว่าเจ้าแห้วไปเที่ยวนอกบ้านและถูกฆ่าตาย แต่แล้วเมื่อลุงม้วนชายชราซึ่งเป็นคนสวนอาวุโสชี้แจงว่า เจ้าแห้วถูกสลากกินแบ่งของรัฐบาลรางวัล ๕,๐๐๐ บาททางวัดปลายเดือนกุมภาพันธ์ ใครต่อใครก็เข้าใจว่าเจ้าแห้วคงหลบมุมพาแฟนสาวหรืออีหนูที่มีอายุพัน ๑๓ ขวบแล้วไปพักผ่อนตากอากาศที่หัวหินหรือบางแสนเป็นแน่ พล พัทธภรณ์ ได้คัดค้านคุณหญิงวาดไม่เห็นด้วยที่ท่านจะไปแจ้งความเพื่อให้ตำรวจสืบหาตัวเจ้าแห้วหรือหาศพเจ้าแห้ว

จนกระทั่งค่ำวันนั้น

ขณะที่คณะพรรคสี่สหายกับสี่นางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองได้ร่วมรับประทานอาหารค่ำกันอยู่ในห้องรับประทานอาหาร คุณหญิงวาดก็เปิดอภิปรายเรื่องเจ้าแห้วอีก

“แกควรจะให้ความสนใจกับอ้ายแห้วบ้างนะ พ่อพล” คุณหญิงวาดโจมตีลูกชายสุดที่รักของท่าน “อ้ายแห้วมันเป็นคนของแกซึ่งแม่เลี้ยงดูมันมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย ตั้งแต่ครั้งอ้ายห้อยพ่อของมันยังมีชีวิตอยู่ แม่รู้สึกว่แกไม่สนใจหรือไม่ได้แสดงความห่วงใยอ้ายแห้วแม้แต่น้อย”

พลยิ้มให้คุณแม่ของเขาเจ้าของตำรับเสียงดังฟังชัด

“คุณแม่เชื้อผมเถอะครับ อ้ายแห้วมันหนีไปเที่ยวตากอากาศนะครับ ในระยะนี้ใคร ๆ เขาก็ไปตากอากาศกันทั้งนั้น เดือนหน้าผมกับเพื่อน ๆ ก็จะไปเล่นสงกรานต์รดน้ำดำหัวกันที่เชียงใหม่แล้ว”

“แม่ไม่อยากจะคิดว่าอ้ายแห้วจะทำอย่างนั้น หนีไปโดยไม่บอกไม่กล่าวจะใช้ได้หรือ ถ้ามันจะไปตากอากาศตั้งหลาย ๆ วันเช่นนี้มันก็ควรจะได้รับอนุญาตจากแม่เสียก่อน”

เสียดหงวนว่า “มันไม่ตายหรือครับคุณอา คนอย่างอ้ายแห้วไม่มีใครฆ่ามันหรือครับ”

“อ้าว ว่าได้หรือพ่อหงวน หนังสือพิมพ์ลงข่าวฆาตกรรมไม่เว้นวัน ฆ่าตัดกล่องเครื่องยนตร์บ้าง สับเป็นหุ้บะช่อยัดใส่กล่องไม้ขีดหรือยัดใส่กระปุกตั้งไข่บ้าง อาชญากรยุคนี้ล้วนแต่โหดเหี้ยมฆ่าคนแปลก ๆ แหวกแนว เมื่อเข้านี้หนังสือพิมพ์ก็ลงอีก สับเป็นท่อน ๆ ใส่รวมกันไว้ในเซ่ง ตำรวจด่านกักรถเขาจับได้”

ประไพถามเบา ๆ

“หมูเถื่อนใช้ไหมคะ”

“ใช่” คุณหญิงวาดพูดยานคาง “อ้ายแห้วอาจจะถูกสับใส่เซ่งเหมือนหมูตัวหนึ่งก็ได้ สมัยนี้มันฆ่ากันอย่างง่ายตายชีวิตคนคล้ายกับผักปลา”

นิกรเห็นพ่อด้วย เขาพูดเสริมขึ้นทั้ง ๆ ที่อาหารคับปาก

“จริงครับ เมื่อตอนบ่ายที่ตลาดพระโขนงก็ฆ่ากันต่อหน้าต่อตาตำรวจ”

คุณหญิงวาดลื้มตาโพล่ง

“จ้ะนี่อะไระ มันยิ่งกันหรืออย่างไร”

“ตีด้วยไม้แล้วเอาไม้ตีเชือดครับ ผมเห็นแล้วใจสั่นเลยยังติดหูติดตาจนบัดนี้ ที่แรกมันตีด้วยไม้ท่อนสี่เหลี่ยมโตกว่าไม้ตีพริกสักสองเท่าแป๊กเดียวตีขึ้นปัด ๆ แล้วมันก็เอาไม้ตีเชือดคอกผ้าทอง”

“อู๊ยตาย” คุณหญิงวาดอุทาน “โหงวทารุณอย่างนั้น ตำรวจทำไมไม่ขัดขวางป้องกัน”

“นั่นนะซีครับ แทนที่จะจับคนร้ายกลับยื่นดูเฉยแล้วยังเร่งฆาตรกรอีก.....ขอเดสเกิดตัดหัวเอาพุ่งออกเร็ว ๆ หน่อยซี อ้าวจะรีบไปเข้าเวร”

“อ้อ ปลาซ่อนหรืออัยหรืออัย ฟังเป็นนานนี่กว่าคนถูกฆ่าเสียอีก”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องรับประทานอาหาร เจ้าคุณบัจฉริก ๆ สบตาที่คุณหญิงวาดท่านก็พุดอึม ๆ ว่า

“เรื่องอัยแห้วนะอย่าไปคิดให้เปลืองสมองเลยครับคุณหญิง เมื่อตาม่วนมันยืนยันว่าอัยแห้วถูกลีดเตอร์ได้เงินรางวัล ๕,๐๐๐ บาทก็ไม่มีปัญหาอะไร อัยแห้วต้องหลบไปตากอากาศพักร้อนแน่นอน”

“ดิฉันกลัวว่ามันจะถูกฆ่าตายคะ”

กิมหงวนพุดโพล่งขึ้น

“อย่างอัยแห้วมบาลไม่เอาหรือครับ แต่ก็น่าแปลกเหมือนกันที่มันหายไปจากบ้านตั้งเจ็ดแปดวันแล้ว โดยไม่มีข่าวคราวเลย”

นั่นทากล่าวกับคุณหญิงวาดผู้เป็นทั้งอาและแม่ผู้ของหล่อน

“กลับมาคุณอาต้องเล่นงานนะคะ ทำอย่างนี้ออกจะอวดดีมากเกินไป ทำเหมือนกับว่าตัวเองมีอิสระนี่จะไปไหนก็ไป”

นวลลอลออึมให้หันตา

“มันคนโสดมันก็ต้องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจบ้างซีคะคุณน้าก้อ.....ตามธรรมเนียมอันชาติยศคนใช้ชายหญิงและคนสวนเขาหยุดงานกันเจ้าแห้วไม่ได้หยุด ความจริงเจ้าแห้วมันก็ทำงานหนักอยู่เหมือนกัน”

คุณหญิงวาดน้ำตาไหลรินสะอื้นเบา ๆ ประภาพักพะเอิบนุ้ยไ้กับศาสตราจารย์ดิเรกสามีของหล่อน แล้วกระซิบกระซาบบอกเขา

“คุณอาท่านหัวเราะแล้ว”

คุณหญิงหันมาค้อนประภาแล้วพุดพลางร้องให้พลง

“ร้องให้ไ้ไ้ไม่ใช่หัวเราะ”

นายพลดิเรกกล่าวกับคุณหญิงวาดทันที

“หยุดหัวเราะเสียสักประเดี๋ยวเถอะครับ ผมจะแกลงความจริงให้ทราบเกี่ยวกับเรื่องที่อัยแห้วหายไปจากบ้าน”

คุณหญิงวาดหยุดร้องให้ทันที ทุกคนหันมามองคุณนายพลดิเรกเป็นตาเดียว

“เธอรู้เรื่องดีหรือพ่อดิเรก หรือก่อนที่เธอจะไปจากบ้านอัยแห้วมันบอกเล่าเก้าสิบสิบเอ็ดสิบสองเธอ”

“โน - อัยแห้วไม่ได้ไปไหนหรือครับ ผมยินดีที่จะเรียนให้คุณอาและพวกเราทุกคนทราบว่า อัยแห้วอยู่ในบ้าน “พัชรภรณ์” นี้เอง”

เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจตั้งขึ้นทันที คุณหญิงวาดมีท่าทางสดชื่นขึ้นทันทีท่านกล่าวถามนายพลดิเรกอย่างร้อนรน

“ว่ายังไงนะพ่อดิเรก อัยแห้วอยู่ในบ้านนี้ เธอพูดเล่นหรือเปล่า”

“ไม่ทราบจริง ๆ ค่ะ” ประภาพูดยิ้ม ๆ “ดิเรกทำอะไรไม่เคยเล่าให้ภาพังหรือคะ เว้นแต่เกี่ยวกับการรักษาพยาบาลคนไข้ก็มักจะขอร้องให้ภาพช่วยเขาในฐานะของพยาบาล แล้วก็ห้องทดลองของดิเรกนะภาชอบเข้าไปเสียเมื่อไร บรรยากาศในห้องนั้นไม่เห็นมีอะไรเจริญตา”

คุณหญิงวาดเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซีแม่ภา อาเองบางที่ตั้งเดือนสองเดือนถึงจะโผล่เข้าไปสักครั้ง เข้าไปแล้วใจคอไม่ได้ยินแต่เสียงแตงโมมันดังหึ่ง ๆ แล้วก็ไฟฟ้าแลบแปล็บ ๆ”

นิกรมองดูหน้าคุณหญิงวาดอย่างงง

“อะไรนะครับที่คุณอาว่ามันดังหึ่ง ๆ”

คุณหญิงวาดยิ้มแห้ง ๆ

“แตงโมไซ้ไหม”

นิกรหัวเราะก๊าก

“แตงโมมันดังปู้ ๆ ไม่ได้ดังหึ่ง ๆ หรือครับ เวลาเราซื้อแตงโมเราก็ต้องเอามือดีดดูเนื้อมันแน่นหรือฟาม ที่ดังหึ่ง ๆ ในห้องทดลองนะไดนาโมร์ครับ”

คุณหญิงวาดชักฉิว

“ฉันเรียกไม่ถูกนี่ไฉน แก่ก็รู้แล้วว่าฉันมีความรู้ขนาดอ่านออกเขียนได้เท่านั้น คนโบราณไม่ได้เล่าเรียนมากมายอะไรแต่ว่าคนโบราณนี้แหละที่เคร่งครัดในวัฒนธรรมทางระเบียบประเพณี ยึดมั่นในพระพุทธศาสนามีการทำบุญให้ทานรู้จักการควรเว้นควรประพฤติ อ้ายพวกแกคนสมัยใหม่ไม่เคยเหยียบย่างไปวัดเลย”

“เอาแล้ว ๆ เริ่มสวดรอบค้ำแล้ว วันนี้คุณอาเป็นอะไรนะครับตาสุดตูดตั้งแต่เข้ายันค้ำ เรื่องการบุญกุศลพวกผมทำอยู่เสมอแต่คุณอาไม่รู้ ให้เงินบำรุงสภากาชาดและองค์การกุศลปีหนึ่ง ๆ ไม่ใช่บ่อย โรงเรียนสอนคนตาบอด โรงเรียนสอนคนตาอืดและตาเหล่ โรงเรียนสอนคนหูหนวก ทางวัดต่าง ๆ ส่งคนมาเรียไรเราก็ให้เงินทำบุญ อีกสองสามวันพวกผมก็จะทำบุญกันอย่างมโหฬาร ทำพิธีหรือโบสถ์ ชุดลูกนิมิต แล้วก็เอาช่อฟ้าลง”

“เออ นั่นแหละนรกอย่างที่เราเรียกว่าไม่ได้พูดได้เกิดลงหรือโบสถ์ก็เท่ากับแกสร้างบาปอย่างมหันต์”

“อ้าว ผมทำให้ดีขึ้นจะบาปยังไงครับ โบสถ์เก่าเล็กนิดเดียว หลวงพี่เข้าไปนั่งสวดมนต์สามสี่องค์ก็แน่นโบสถ์แล้ว พวกเราจะรื้อแล้วสร้างใหม่ เมื่อรื้อโบสถ์ก็ต้องชุดลูกนิมิตขึ้นทำพิธีฝังลูกนิมิตใหม่ ช่อฟ้าก็ต้องเอาลงมาเอาอันใหม่ยกขึ้นไปติดแทน”

คุณหญิงอดหัวเราะไม่ได้ หันมาทางเจ้าคุณบัจฉนี้ ๆ แล้วกล่าวว่า

“ลูกเขยเจ้าคุณบัจฉนี้ลายเสียแล้วพูดพาล่ามทั้งวัน”

“ใช่ครับ คนเราพอครบห้าปีนิสัยใจคอมันก็เปลี่ยนแปลงไป อย่างอ้ายหงวนเดี๋ยวนี้สุขภาพเรียบร้อยน่ารักขึ้น”

อาเสียยิ้มอวย ๆ

“ผมเป็นผู้ใหญ่แล้วนี่ครับจะเล่นหัวทะเล่ดั่งตั้งเหมือนแต่ก่อนก็ดูอะไรอยู่” แล้วเสียหงวนก็หยุดยิ้มจ้องตาเขม็งมองดูกลางกระหม่อมของท่านเจ้าคุณ “ขอโทษนะครับตัวแมงตมมันเกาะบนหัวคุณอาครับ”

ท่านเจ้าคุณทำคายนและแยกเขี้ยว

“ฉันนึกว่าแกเป็นคนดีแกก็ทะเล่ดั่งเหมือนกับอ้ายกร”

เสียหงวนชักฉิว

“ผมบอกให้ด้วยเจตนาดีคุณอาไม่เชื่อก็ตามใจเถอะครับ ถ้ามใคร ๆ ดูก็ได้ว่าตัวแมงตมมันเกาะอยู่กลางศีรษะคุณอาหรือเปล่า”

ประไพหัวเราะงอไปงอมา

“จริง ๆ ค่ะคุณพ่อ ตัวสีด้าคาดแดงปิดมันออกเสียซีคะ ประเดี๋ยวมันตรรดหัวคุณพ่อพองนะคะ”

คราวนี้เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ รู้สึกว่ามีตัวแมลงตัวหนึ่งเกาะอยู่บนศีรษะท่าน ท่านเจ้าคุณยกมือขวาปิดมันทันที แมง ตบิบนเวียนไปมาแล้วออกไปทางหน้าต่าง เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องรับประทานอาหาร เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ยิ้มให้กิมหงวน

“ขอบใจไว้ที่ช่วยบอกให้”

อาเสี้ยค้อชวน

“อย่ามาขอบใจผมเลยครับ บอกให้ดี ๆ ยิงมายั่วกับผมรู้ยังให้แมงตบิบนตรรดลูกมะอึกเสียก็ดีหรือ”

ท่านเจ้าคุณทำตาโตเท่าไข่ท่าน นवलล่อเอื้อมมือหยิบกล้วยหอมในจานผลไม้ผลหนึ่งขวางถูกหน้าอกเสี้ยหงวน อย่างจัง

“นี่แน่ ห้ามอะไรก็ไม่รู้ ล้อท่านยังกะเพื่อนเล่น”

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ยิ้มออกมาได้

“ดี สมน้ำหน้า ฮะ ฮะ เมียแกเป็นคนดีมีกิริยามารยาทรู้จักเด็กผู้ใหญ่ ทะลึ่งกับฉันบ่อย ๆ ระวังให้ตื่นบอกตั้ง ก็ร้อยก็พันหนแล้วว่า เรื่องที่เกี่ยวกับกบาลของฉันห้ามพูดถึง”

การรับประทานอาหารค่ำสิ้นสุดลงแล้ว ของหวานสำหรับอาหารค่ำนี้ก็คือไอศกรีมวนิลาเยลลี่ฝีมือประภา แล้วก็ผลไม้หลายชนิดนับตั้งแต่แอปเปิ้ลองุ่นส้มลิ้นจี่และกล้วยหอม ซึ่งปรากฏว่านิกรชอบหมดทุกอย่างทั้งรายการคาว และหวาน

ทุกคนหวนมาพูดถึงเรื่องเจ้าแห้วอีก ต่างซักถามกรรมวิธีทำมनुษย์แช่เย็น จากศาสตราจารย์ดิเรกอย่างละเอียดถี่ถ้วน ใครต่อใครได้ขอร้องให้นายพลดิเรกพาไปดูเจ้าแห้วมनुษย์แช่เย็นซึ่งขณะนั้นนอนสงบอยู่ในตู้แช่ภายในห้องใต้ดินของห้องทดลองวิทยาศาสตร์และนับเป็นเวลา ๗ วันที่เจ้าแห้วเป็นมनुษย์แช่เย็น

นายพลดิเรกกล่าวกับทุกคน ๆ ว่า

“ไปซีครับ ผมจะพาไปชมเจ้าแห้วมनुษย์แช่เย็น และผมจะทำให้เจ้าแห้วฟื้นขึ้นมาเพื่อให้พวกเขาได้เห็นว่าการแช่เย็นนี้ไม่เป็นอันตราย จะแช่ไว้สักกี่ร้อยก็พันปีก็ได้ ในอนาคตอันใกล้นี้วิธีการทำมनुษย์แช่เย็นจะเป็นประโยชน์แก่โลกมากมายโดยเฉพาะในทางเศรษฐกิจ”

“เป็นประโยชน์ยังไง” คุณหญิงวาดถาม

“ก็ช่วยประหยัดเงินของประเทศชาติ ของครอบครัวนะซีครับ พวกผู้ชายทั้งหลายที่มีเมียก็จะแช่เย็นเมียของเขาไว้ในตู้แช่สำหรับแช่มनुษย์ เมื่อเขาต้องการประโยชน์จากเมียของเขาหรือจะพาหล่นไปเที่ยวเตร่ ก็ทำให้ฟื้นขึ้นมาแล้วแช่เย็นไว้อีกไม่ต้องเปลืองอาหารหรือเครื่องนุ่งห่ม”

นิกรมีปัญหาเกิดขึ้นทันที

“แล้วพวกหนุ่ม ๆ ที่มีแม่ยายปากปลาร้าชี้เม้าหย่าเปจะจับแม่ยายของเขาแช่เย็นไว้บ้างได้ไหม”

“โอ-ออไร่ ได้แน่นอน แต่ถ้าจะแช่เย็นแม่ยายแล้วควรจับแช่น้ำปลาแบบแมงดาดีกว่า”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้อง ต่อจากนั้นศาสตราจารย์ดิเรกจอมนักวิทยาศาสตร์ก็พาคณะพรรคของเขา กับสีนางพร้อมด้วยท่านผู้ใหญ่ทั้งสองลุกขึ้นจากโต๊ะรับประทานอาหารเดินออกไปทางระเบียงหลังตึกใหญ่ นิกรคว้าแอปเปิ้ลและกล้วยหอมใส่กระเป๋ากางเกงทั้งสองข้างเก็บไว้กินในยามหิว

ทุกคนเดินรวมกลุ่มตามนายพลดิเรก เข้ามาในห้องทดลองวิทยาศาสตร์อันกว้างขวาง ซึ่งนักวิทยาศาสตร์ต่างยอมรับนับถือว่าเป็นห้องทดลองที่กว้างขวาง มีเครื่องมือเครื่องใช้ทันสมัยและใช้เป็นห้องผ่าตัดรักษาพยาบาลคนไข้ได้ด้วย

เพราะตอนหนึ่งของห้องได้กันไว้เป็นเตียงตรวจโรค ฉีดยาฆ่าตัดสามารถทำการผ่าตัดใหญ่ได้เป็นต้นว่าตัดแขนตัดขาหรือตัดตัวออกเป็นท่อน ๆ สุดแต่ความจำเป็น ไม่มีห้องทดลองวิทยาศาสตร์แห่งใดในประเทศไทยที่จะดีกว่าห้องทดลองของศาสตราจารย์ดิเรก ปรากฏว่านักวิทยาศาสตร์คนสำคัญหลายคนเคยมาขอยืมห้องทดลองนี้ บางคนก็มาขอความรู้จากนายพลดิเรกจอมนักวิทยาศาสตร์และนักประดิษฐ์ที่มีชื่อเสียงขจรขยายไปทั่วโลก รัฐบาลของประเทศต่าง ๆ ได้เคยทบทามจ้างนายพลดิเรกให้ไปทำงานได้ โดยให้เงินเดือนถึงเดือนละล้านดอลลาร์อเมริกัน แต่นายพลดิเรกปฏิเสธทุกรายเพราะเขาต้องการทำคุณประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติของเรามากกว่า

ภายในห้องทดลองมีแสงไฟส่องสว่างจ้ารอวกับกลางวัน แสงสว่างและกำลังเหล่านี้เกิดจากไดนาโมรีไฟฟ้าที่ใช้กระแสไฟฟ้าของไฟฟ้านครหลวงบังคับให้ไดนาโมร์หลายลูกทำงาน แต่มีเครื่องมือพิเศษชนิดหนึ่งบังคับตัวเลขในหม้อมิเตอร์ให้หมุนกลับ ดังนั้นทุกเดือนแทนที่การไฟฟ้านครหลวงจะได้เงินค่าใช้กระแสไฟจากบ้าน “พัชรภรณ์” กลับปรากฏว่าการไฟฟ้านครหลวงกลับเป็นลูกหนี้ นำเงินมาชำระให้คุณหญิงวาดเดือนละสองสามร้อยบาทเพราะมิเตอร์หมุนกลับนั่นเอง การไฟฟ้าเคยส่งนายช่างมาตรวจการใช้กระแสไฟและกำลังไฟในบ้านนี้และเคยพูดที่เล่นที่จริงว่าจะฟ้องศาสตราจารย์ดิเรกซึ่งนายพลดิเรกก็พูดที่เล่นที่จริงว่าหากฟ้องเขาเมื่อไรเขาจะใช้กระแสคลื่นวิทยุบังคับมิเตอร์ไฟฟ้าทั้งพระนครและธนบุรีหยุดหมุน

จอมนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่เฉลียวฉลาดเกินมนุษย์ภาคณะพรรคของเขา กับสีนางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองลงบันไดไปสู่ห้องใต้ดินซึ่งเป็นห้องกว้างใหญ่แบ่งเป็นห้องต่าง ๆ หลายห้อง ทุกห้องมีเครื่องปรับอากาศมีแสงสว่างจากไฟฟ้าอย่างเหลือเฟือ ภายในห้องใต้ดินสงบเงียบ ห้องหนึ่งทางขวามือเป็นประตูเหล็กใช้กุญแจรหัสลับปิดตาย ห้องนั้นบรรจุนิวเคลียร์ระเบิดแรงสูงและระเบิดปรมาณูซึ่งถอดชนวนออกแล้ว นอกจากนี้ยังมีระเบิดอีกหลายแบบหลายชนิด ถ้าหากว่าเกิดการระเบิดขึ้นด้วยเหตุใดก็ตามกรุงเทพฯ ก็จจะวายเป็นหน้ากลองเหลือแต่เศษอิฐเศษปูน ทางซ้ายเป็นห้องทำงานเขียนแบบเกี่ยวกับงานสร้างสิ่งต่าง ๆ ทางวิทยาศาสตร์ มีตู้เก็บเอกสารและแบบแปลน ซึ่งมีความหมายและมีค่ายิ่ง บุคคลนอกถ้าล่วงล้ำลงมาในห้องใต้ดินถ้าหากว่าไม่ติดไฟฟ้าตายก็ถูกหุ่นยนต์อีเล็คโทรนิคส์ของศาสตราจารย์ดิเรกฆ่าตาย เพราะหุ่นบีบบี้กับหุ่นบิลลี่ทำหน้าที่เป็นยามพิทักษ์รักษาห้องใต้ดินตลอดเวลา ซึ่งขณะนี้หุ่นยนต์ทั้งสองตัวได้ยืนจังก้าอยู่กลางห้องโถง เมื่อนายพลดิเรกพาพรรคพวกเดินลงมาหุ่นบีบบี้และบิลลี่ก็ยิ้มให้แต่ไม่พูดว่าอะไร จนกระทั่งดิเรกปราดเข้ามายกมือขอวาดบ่าซ้ายหุ่นบีบบี้ซึ่งเขารักใคร่เอ็นดูมันเหมือนกับลูกบุญธรรมของเขา

“เฮ้-แกสองคนเป็นอะไรไปวะทำไมถึงขี้นไป”

คุณบีบบี้มีท่าทางกระดากกระเดื่องเล็กน้อย

“ผมกับบิลลี่อยากดูหนังครับป้า”

คุณหญิงวาดหัวเราะคิก

“เป็นหุ่นก็รู้จักดูหนังเหมือนกันหรือบีบบี้” ท่านพูดด้วยความเอ็นดูมัน

“โธ่” บีบบี้ดูท่าน “หุ่นยนต์ก็มีหัวใจเหมือนกันนี่ครับคุณหญิง”

คุณหญิงวาดมองดูหุ่นยนต์ทั้งสองอย่างขบขัน

“แกอยากไปดูหนังที่ไหนล่ะ”

“เฉลิมเขตร์ เจมส์ บอนด์ ครับ หนังบู๊อย่างนี้ผมกับบิลลี่ชอบครับ”

“โน” นายพลดิเรกเอ็ดตะโร “แกจะไปดูได้อย่างไร ชื่อตัวเข้าไปนั่งดู ผู้คนที่อยู่ในโรงหนังเขาก็เฝ้าหนีแกไปตามกัน เอาเถอะ ถ้าแกชอบดูหนังบู๊ฉันจะหามาฉายให้แกดูที่นี้ในเร็ว ๆ นี้”

บิลลี่พูดเสริมขึ้น

“หนังบู๊นะครับหนังไปไม่เอา”

ศาสตราจารย์ดิเรกพยักพเกิดกับพรรคพวกของเขาแล้วพาทุกคนเข้าไปในห้อง ห้องหนึ่งซึ่งห้องนี้อยู่ข้างจะนำ กลัวสักหน่อย มีโครงกระดูกมนุษย์ผีเย็นเด่นอยู่หน้าม่านกำมะหยี่สีดำสองโครง บนตู้โซโบริขนาดยาวเต็มไปด้วยหัวกะโหลกผีชิ้นส่วนกระดูกมนุษย์สัตว์ที่สตัฟไว้หลายชนิด ซึ่งมีสิงทโมนตัวหนึ่งราวกับลิงจริง ๆ ผนังอีกด้านหนึ่งประดับภาพเขียนรูปมนุษย์ชายหญิงยืนหน้าตรงและเปลือยเปล่า ภาพทั้งสองนี้เปิดหน้าต่างหรือหน้าต่างออกได้เป็นชิ้น ๆ แลเห็นเครื่องในดับไตใส่ถุงทุกอย่าง ตลอดจนกระทิงบอด, ม้าม, ตับ, ขอบกระดูก, ๓๐ กลีบ, ผ้าชีริว, ดอกจอก ซึ่งภาพนี้เป็นประโยชน์สำหรับนายแพทย์เท่านั้น

ทางขวามือมีตู้เย็นขนาดใหญ่หนึ่งตู้ ภายในตู้มีเซรุ่มและยาชนิดมากมายตลอดจนเคมีภัณฑ์บางชนิดที่ต้องเก็บรักษาไว้ในตู้เย็น นอกจากนี้ยังมีเลือดกรุ๊ปต่าง ๆ เพื่อใช้ให้เลือดคนไข้ ห่างจากตู้เย็นเพียงเล็กน้อยมีตู้แช่สีขาวตั้งอยู่บนเตียงไม้ ซึ่งตู้แช่นี้เป็นประดิษฐ์กรรมที่นายพลดิเรกสร้างไว้นานแล้ว เก็บความเย็นได้มากกว่าตู้แช่ธรรมดา มีคุณภาพเหนือกว่าตู้แช่ทั้งหลาย เมื่อเขาตัดแปลงเพียงเล็กน้อยตู้แช่ขนาดกว้างหนึ่งเมตรเศษยาว ๒ เมตรก็กลายเป็นตู้สำหรับแช่เย็นมนุษย์ได้ ๒ คนอย่างสบาย

ทุกคนเข้ามาเฝ้ารวมกลุ่มเบื้องหน้าตู้แช่ใบนี้ นันทากล่าวถามศาสตราจารย์ดิเรกทันที

“เจ้าแห้วนอนอยู่ในตู้ใบนี้หรือคะหม่อ”

“ออไร มันกำลังหลับสนิทเชียวยุครับ”

นิกรถอยเข้ามาเฝ้าเบียดเสียดกับนายแพทย์หนุ่ม สายตาของเขาจ้องมองดูร่างโครงกระดูกอย่างหวาด ๆ

“เฮ้ย ๆ หม่อ โครงกระดูกนั้นทำไมมันยกแขนขึ้นได้และอ้าปากปะหงับ ๆ”

คุณหญิงวาดกับสีนางไต้ยนิกรพูดเช่นนี้ต่างก็เสียชีวิตูไปตามกัน ศาสตราจารย์ดิเรกมองตามสายตานิกรแล้วกล่าวขึ้นแบบพูดตัดบท

“ก็ช่างมันปะไรวะ มันจะกระดูกกระดูกยกแขนยกขาอ้าปากแยกเขี้ยวยิงฟันบ้าง แกก็อย่าไปสนใจกับมันสิ มันเป็นผู้มันเห็นคนเข้ามันก็ต้อหลอกล่อบ้างละ”

นิกรหน้าซีดเผือดเหมือนแผ่นกระดาษ เขาร้องตะโกนเรียกหุ่นยนต์ทั้งสองตัวด้วยเสียงอันดัง

“บ๊อบบี้...บิลลี่ไวย เข้ามานี่”

หุ่นอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองตัวพากันเดินเข้ามาในห้องอย่างร้อนรน เท้าของมันสัมผัสพื้นคอนกรีตดังกบกับ นัยน์ตาปรากฏไฟฟ้าสีแดงและเขียวสลับกันไป

“เรียกผมทำไมครับ” บ๊อบบี้ถามยิ้ม ๆ

นิกรบึ่งไปทางโครงกระดูกมนุษย์ทั้งสองโครงทางผนังห้อง

“โครงกระดูกนั้นมันดุคิกได้วะ แกกลัวผีหรือเปล่าบ๊อบบี้”

“กลัวซีครับ”

นิกรนัยน์ตาเหลือก

“แกเป็นหุ่นรู้จักกลัวผีเหมือนกันหรือ แกสองตัวช่วยยืนขวางกลางห้องหน่อยเถอะวะ ฉันรู้ดีว่าแกกับบิลลี่ไม่กลัวผีเหมือนอย่างฉันหรอก ถ้าอ้ายผีโครงกระดูกมันเดินมาทางนี้แกต้อจัดการกับมันทันที แล้วฉันจะพาแกไปนวดตัวอาบน้ำ”

บิลลี่ยิ้มละไม

“จริง ๆ นะครับ”

“เฮอ”

“แกสองคนจะกินอ้ายแห้วหรือนี่”

บิลลี่ตอบแทนหุ่นบ๊อบบี้เพื่อนเกลอของเขา

“ถ้าพี่แห้วกลายเป็นไอติมแท่งก็กินได้ครับ”

คุณหญิงวาดและสี่นางต่างหัวเราะคิกคักไปตามกัน นายพลดิเรกบนพื้พิมพ์ที่กุญแจรหัสลับของเขาเสีย เขาวิ่งกระเป๋ากางเกงหยิบพวงกุญแจออกมาใช้ปลายมีดและสกรูไลน์แกะแงะสักครู่ก็มีเสียงดังกริกแสดงว่ากุญแจเคล็ดอันหลุดออกจากล็อคแล้ว ศาสตราจารย์ดิเรกจัดการเปิดฝาหีบขึ้น ภายในตู้แช่มีไฟฟ้าส่องสว่างและถ้าประตูเปิดไฟฟ้าก็จะดับเองโดยใช้สวิทช์อัตโนมัติปิดเปิดไฟจากการเหยอและการปิดของฝาตู้แบบตู้เย็นทั้งหลาย

ทุกคนวันแต่ ดร. ดิเรกตื่นตะลึงไปตามกันเมื่อแลเห็นเจ้าแห้วนอนหลับตาพร้อมอยู่ในตู้แช่เหมือนกับคนที่กำลังหลับสนิท เจ้าแห้วนอนอยู่ในท่านอนหงายเหยียดแขนตามสบาย ร่างของเจ้าแห้วสวมกางเกงยีนส์แบบกางเกงอาบน้ำเพียงตัวเดียวท่อนบนเปลือยเปล่า ใบหน้าซีดจนขาวเหมือนกับเนื้อสัตว์ที่แช่ไว้ในตู้เย็น ครวบน้ำแข็งกระจายไปทั่วตู้แช่ขนาดใหญ่นี้

นิกรร้องขึ้นดัง ๆ

“โอ้โฮเฮะ”

นายพลดิเรกหันมามองดูนายจอมทะเล้นอย่างแปลกใจ

“อะไรของแกวะโอ้โฮเฮะ”

“โฆษณาหนังไทยยังงี้ละ เจ้าแห้วมันตายแล้วนี่ไว้ยหมอ”

ศาสตราจารย์ดิเรกยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

“นักวิทยาศาสตร์ชั้นยอดด้วยกัน ก่อนจะทำอะไรต้องคิดแล้วคิดอีกโดยเฉพาะเกี่ยวกับชีวิตที่จะใช้เป็นเครื่องทดลอง แกและพวกเราทุกคนคอยดู กันจะทำให้อ้ายแห้วฟื้นขึ้นภายใน ๕ นาทีนี้เป็นอย่างช้า เจ้าแห้วไม่ได้กินข้าวกินน้ำมาครบหนึ่งสัปดาห์แล้ว เมื่อมันฟื้นขึ้นมามันจะไม่หิวโหยเลยเพราะตลอดเวลาที่มันถูกแช่เย็น ทุกสิ่งทุกอย่างในร่างกายของมันจะหยุดทำงานหมดแม้กระทั่งหัวใจ”

พลว่า “ถ้าอย่างนี้ก็น่าวิตกมาก หากอ้ายแห้วไม่ฟื้นแกจะเดือดร้อนมากทีเดียว”

นายพลดิเรกหัวเราะเบา ๆ แล้วกล่าวกับหุ่นยนต์บ๊อบบี้

“เฮ้-ยูคุ่มอ้ายแห้วออกมาจากใจ...เฮ้ย...ตู้แช่ไว้ยไม่ใช่ใจเอ้าขึ้นไปบนเตียงผ่าตัดข้างบน ป้าจะแก้ไขอ้ายแห้วให้ฟื้นขึ้น อ้า-แกกับบิลลี่จำใส่ใจไว้ด้วยว่าถ้าแกสองตัวอยากกินไอติมแท่งก็บอกป้าอัยาริอ่านทำกันเองดังที่คิดทำกัน”

หุ่นบ๊อบบี้เดินเข้ามาหยุดยืนข้างตู้แช่ ก้มตัวลงคุ่มเจ้าแห้วขึ้นมาจากตู้แช่ใบนั่นร่างของเจ้าแห้วแทนที่จะแข็งที่อกกลับอ่อนเปี้ยกเหมือนคนนอนหลับ นิกรอุจจุมุกแล้วกล่าวกับสี่หญิงว่า

“อ้ายแห้วเสร็จแน่ เหม็นคลุ้งไปทั่วห้อง”

ดร. ดิเรกชักฉิว

“สงสัยว่ากลิ่นแกไม่ใช่กลิ่นอ้ายแห้ว”

นิกรอมยิ้ม

“ถ้าจะจริง”

ศาสตราจารย์ดิเรกบอกให้ทุกคนขึ้นไปบนห้องทดลองแล้วเขาก็หันมาส่งหุ่นบิลลี่ ให้ทำหน้าที่พิทักษ์รักษาห้องใต้ดินต่อไป ส่วนหุ่นบ๊อบบี้คุ่มเจ้าแห้วเดินตามคณะพรรคสี่สหายกับสี่นางและท่านผู้ใหญ่ออกไปจากห้องนั้น ถึงแม้เจ้าแห้วมีน้ำหนักตัว ๕๖ กิโลกรัม หุ่นยนต์ริเล็คโทรนิคส์ก็รู้สึกว่าร่างของเจ้าแห้วเบาหวิวเหมือนสำลี

เมื่อทุกคนขึ้นมาบนห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ดร. ดิเรกก็สั่งให้บ็อบบีวางเจ้าแห้วลงบนเตียงตรวจโรคซึ่งใช้เป็นเตียงผ่าตัดได้ด้วย ต่อจากนั้นเขาก็เปิดไฟฟ้าเหนือเตียงผ่าตัดซึ่งอยู่ในโถงครอบขนาดใหญ่สว่างจ้า

นายพลดิเรกเริ่มต้นแก้ไขเจ้าแห้วตามวิธีการของเขา ชั้นแรกเข็ดหน้าและเข็ดตัวให้แห้งแล้วก็ฉีดยาเข้าเส้นเลือดที่ท้องแขนหนึ่งเข็ม ต่อจากนั้นเขาก็ตั้งแผงโถงไฟให้ต่ำลงมาอีกเพื่อใช้ความร้อนจากหลอดไฟรวมทั้งหมด ๒,๐๐๐ แสงเทียน ให้ความอบอุ่นแก่เจ้าแห้ว

ใครต่อใครเงยบกริบและพากันวิตกเป็นทุกข์เกรงว่าเจ้าแห้วจะพาลกลับบ้านเก่าถือโอกาสไปทัศนศึกษาเมืองผีเสียเลย ดูเหมือนคุณหญิงवादแสดงท่าทีห่วงใยเจ้าแห้วมากกว่าเพื่อน ท่านจึงมองดูหน้าเจ้าแห้วในท่าที่อึดอัดใจนาน ๆ ก็มองดูหน้านายพลดิเรก

“พ่อดิเรก ทำไมมันยังไม่ฟื้นล่ะ” คุณหญิงवादถามเสียงเครือ

“อดใจรออีกสักครู่ครับคุณอา”

คุณหญิงवादถอนหายใจเบา ๆ

“ถ้าหากว่ามันไม่ฟื้นจะว่าอย่างไรพ่อดิเรก”

ดร. ดิเรกยกไหล่พร้อมกับแบมือทั้งสองข้างออกไป

“มันก็อตายนะซีครับ ตอนนี่ผมเองก็ชักไม่แน่ใจเสียแล้ว เข้าใจว่ามันจะฟื้นภายใน ๕ นาที แต่เนี่ยมันเกือบ ๑๐ นาทีแล้ว”

พลว่า “มันตายเสียได้ก็ดีเหมือนกัน ความจริงอ้ายแห้วก็ไม่สู้จะมีประโยชน์อะไรแก่พวกเรานัก กะล่อนก็เท่านั้น พุดอะไรเชือถือไม่ได้โกหกเป็นไฟ ถ้ามันตายก็เรียกปอดเต็กตั้งมารับเอาศพไป”

เจ้าแห้วพุดเสริมขึ้นทันที

“รับประทานยังครับผมยังไม่ตาย”

ทุกคนต่างพากันมองดูเจ้าแห้วเป็นตาเดียว เจ้าแห้วยังคงหลับตาพริ้ม ศาสตราจารย์ดิเรกหัวเราะที่ ๆ

“เฮ้-ยูฟื้นแล้วทำไมไม่ยอมลืมตาไว้อี”

เจ้าแห้วมอ้มยิ้มทั้ง ๆ หลับตา

“รับประทานนอนหลับตานิ่ง ๆ อย่างนี้สบายจึงครับคุณหมอ รับประทานไม่ควรเอาผมออกจากตู้แช่เลย”

เสียงจ้อกแจ้กจอบแจตั้งขึ้นทันที ทุกคนต่างตื่นเต้นดีใจที่เจ้าแห้วฟื้นขึ้นมาได้และทุกคนต่างยกย่องในความรู้ความสามารถของนายพลดิเรกจอมนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ของโลกนี้ เจ้าแห้วคงนอนหลับตามอ้มยิ้มนิ่งเฉยไม่กระดุกกระดิกจนกระทั่งคุณหญิงवादปราดเข้ามายืนหน้าเตียงนั้น

“อ้ายแห้ว นี่คุณหญิงवादพุดได้ยินไหม”

“รับประทานชัดดีครับ”

“ชัดดีก็ลุกขึ้น ม่ายยังงั้นแกจะหล่นลงไปนอนบนพื้น เร็ว-ลุกขึ้น ฉันทมนัสได้แกเต็มทนแล้ว”

เจ้าแห้วลืมตาโผลงแล้วค่อย ๆ ลุกขึ้นนั่งกวาดสายตามองไปรอบ ๆ ห้องทดลอง นายพลดิเรกยกมือตบศีรษะเจ้าแห้วเบา ๆ

“ยู อาร์ ออไว้ ขอบใจมากที่แกยอมอุทิศตัวของแกให้กันทดลอง รู้สึกเป็นยังไงบ้างวะ ตอบตามตรงนะกันอยากทราบผลการทดลองมนุษย์แช่เย็น”

เจ้าแห้วมอ้มยิ้มแก้มตุ่ย

“รับประทานสบายดีครับคุณหมอ เหมือนกับว่าผมนอนหลับเต็มอิม”

“จิตใจสดชื่นดีหรือ”

“หงุดหงิดนิดหน่อยครับ”

“ทำไมล่ะ” นายพลดิเรกซึก

“รับประทานอยากสูบกัญชาครับ”

คุณหญิงวาดลืมตาโพล่ง

“ประเดี๋ยวแม่ตบหน้าตาหันไปเท่านั้นเอง ฉันยื่นคำขาดกับแกแล้วนะจะบอกให้ ถ้าฉันจับได้ว่าแกสูบกัญชาอีก
ครั้งเดียวบ้านนี้จะไม่มีที่ให้แกอยู่”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานผมพูดเล่นนะครับ แะะ แะะ เรื่องกัญชาผมเลิกแล้วอย่างเด็ดขาด”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ตั้งแต่แกเปลี่ยนเป็นเฮโรอีน”

“ปู่โ” เจ้าแห้วร้องเสียงหลง “รับประทานขึ้นสูบไอระเหยคุณพลก็คงกระตือรือร้นผมเท่านั้น ไม่เอาละครับ สูบ
เฮโรอีนสามปีก็เพิ่งทิ้ง”

ศาสตราจารย์ดิเรกหัวเราะชอบใจ เขากล่าวกับคุณหญิงวาดและสีนางว่า

“ผมกำลังทดลองงานวิทยาศาสตร์ของผมเกี่ยวกับการบุกเบิกอวกาศครับ ในไม่ช้าฉันจะส่งคนไปยังดาวพระ
เคราะห์ต่าง ๆ เพื่อสำรวจสภาพความเป็นไปของดาวเหล่านั้น ดาวบางดวงอยู่ไกลมากซึ่งจะต้องใช้เวลาเดินทางแรมเดือน
กรรมวิธีทำมนุษย์แช่เย็นแบบนี้จะช่วยประหยัดอาหารการกินตลอดจนน้ำดื่มได้มาก เป็นต้นว่ายานอวกาศเรามีนักบินและ
ผู้โดยสารรวมทั้งหมด ๒๐ คนเราก็เอาผู้โดยสารแช่เย็นไว้ พอไปถึงดาวพระเคราะห์นั้นก็ทำให้เขาฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาแบบที่
ผมแก้ไขอ้ายแห้วให้ดู”

นั่นหากกล่าวตามขึ้นด้วยความสนใจ

“แล้วแช่ไว้นาน ๆ ผู้ถูกแช่เย็นจะไม่ตายหรือคะหมอ”

“โน แช่ไว้สักพันปีก็ยังได้ครับ แต่เกี่ยวกับระบบตู้แช่ด้วย-ตู้แช่หรือตู้เย็นธรรมดาไม่ได้ครับ ตู้แช่ใบนี้ผมได้ดัด
แปลงแก้ไขและสร้างเครื่องมือพิเศษอีกหลายชิ้น ผมกล้ารับรองว่าฝรั่งก็ยังไม่ทำไม่ได้ นักวิทยาศาสตร์คนสำคัญของโลกเคย
ทดลองกับสัตว์มาแช่น้ำปลา....เอ๊ย....แช่เย็นครับ แต่คุณหมุมิที่มากไปหรือน้อยไปหรือไม่สม่ำเสมอทำให้สัตว์เช่นหนู
หรือกระต่ายที่เอามาเป็นเครื่องทดลองตายไปหมด สำหรับอ้ายแห้วก็เช่นเดียวกันครับ ถ้าผมไม่ทดลองให้รอบคอบเสีย
ก่อนอ้ายแห้วก็เพิ่งทิ้งตัวแข็งไปแล้ว”

นวลล่อขี้มให้ศาสตราจารย์ดิเรกแล้วถามขึ้นบ้าง

“ถ้าเช่นนั้นตู้แช่ใบนี้ก็มีค่าและความหมายมากนะซีคะ”

“ออไร้อออไร” นายพลดิเรกพูดอย่างภาคภูมิใจ “ถ้าคุณได้เห็นเครื่องมือต่าง ๆ ได้ตู้แช่ใบนี้คุณก็จะรู้ว่ามีส่วน
ประกอบสำคัญนอกเหนือจากตู้เย็นหรือตู้แช่เย็นหลายอย่าง มีเครื่องบังคับอุณหภูมิให้คงที่ มีมือพักไฟและเครื่องกัก
กระแสไฟฟ้าสำหรับจ่ายไฟเมื่อมีอุบัติเหตุไฟฟ้าเสียสักหนึ่งวันหรือสองวันก็ไม่เป็นไร โอ-มีเยอะแยะครับจนกระทั่งผมเองก็
เกือบจะนึกไม่ออกว่าผมสร้างอะไรไว้บ้างเพื่อทำตู้แช่ใบนี้ให้เหมาะแก่การแช่มนุษย์หรือสิ่งที่มีชีวิต”

พลกล่าวถามขึ้นบ้าง

“แล้วต่อไปแกจะทดลองใครอีกล่ะ”

ศาสตราจารย์ดิเรกหยุดยิ้มทันที

“เรื่องนี้กันและพวกเราจะต้องช่วยกันปกปิดเป็นความลับเฉพาะ ชาติที่ก้าวหน้าในด้านอวกาศจะเป็นผู้ครองโลก
หรือซ่มขวัญศัตรูทำให้ศัตรูไม่กล้ารุกราน สงครามในอนาคตระเบิดนิวเคลียร์จะถูกทิ้งลงมาจากดาวเทียมหรือยานอวกาศ

ซึ่งเครื่องบินหรือป็นต่อสู้อากาศยานทำไมมันไม่ได้ การทิ้งระเบิดก็แม่นยำเหมือนจับวางด้วยเรดาร์พิเศษ อ้า-กันคิดว่าคนที่กันทดลองต่อไปก็ควรจะเป็นพวกเรานี้แหละ”

นิกรยิ้มให้คุณหญิงวาด

“คุณอาลองดูซีครับ”

คุณหญิงวาดทำหน้าเบ้

“ไม่เอาละโว้ย ตามปรกติอากาศก็ขึ้นหนาวอยู่แล้ว หน้าหนาวห้าหกวันถึงจะอาบน้ำสักครั้งขึ้นไปนอนในตู้แช่ก็หนาวตายเท่านั้นเอง”

ศาสตราจารย์ดิเรกหัวเราะชอบใจ

“ไม่ตายหรอกครับคุณอา ผมทำให้สลบก่อนแล้วถึงนำลงตู้แช่ คุณอาจจะนอนหลับสนิทโดยไม่มีอาการหรือเคลื่อนไหวอริยาบถแม้แต่หน่อย ฟันขึ้นมาราวหนึ่งวันจะรู้สึกแข็งแรงสดชื่นผิดปกติ ร่างกายเรามันเหมือนกับเครื่องยন্ত্রนั้นแหละครับ ถ้ามีเวลาได้หยุดพักผ่อนเสียบ้างเครื่องยন্ত্রมันก็ดีขึ้น”

คุณหญิงวาดสิ้นศรัทธา

“เธอพูดยังไงอากาศก็ไม่เอา อยู่ดี ๆ ไร่ว่าดีลงไปนอนในตู้แช่ เคราะห์หามยามร้ายพอดิเรกแกไม่พินอากาศเพิ่งถึงเท่านั้นเอง อย่างไรก็ตามให้อาได้อยู่เห็นโลกไปอีกสัก ๕๐ ปีก็พอใจแล้ว”

สีนางหัวเราะคิกคักไปตามกัน เจ้าคุณบ๊องนี่ก็ ๔ กล่าวกับ ดร. ดิเรกอย่างยิ้มแย้มว่า

“ทดลองพอเป็นคนต่อไปก็แล้วกันดิเรก”

นายพลดิเรกยิ้มเล็กน้อย

“ขอบคุณครับ แต่ว่าผมตั้งใจจะทดลองคราวนี้สองคน คุณพ่อตัวใหญ่มากลงไปคนเดียวก็เกือบเต็มโลง..... เอ๊ย.....ตู้แช่แล้ว”

นิกรขมื่อขวาขึ้นเหนือศรัทธา

“กันเองโว้ยหมอ กันยอมให้แกแช่เย็นกัน”

“โอ-เวอริกู๊ด ก็เหมาะสมนี่ซี ตามความคิดของกัน กันอยากจะทำทดลองผู้ชายคนหนึ่งผู้หญิงคนหนึ่ง ถ้าแก่กับคุณประไพยอมให้กันทดลองก็จะเหมาะมาก”

ประไพอ้าปากหวอ

“ไม่ไหวละคะคุณหมอ ไบบอกตามตรงว่าไฟกลั้วตายคะ”

ศาสตราจารย์ดิเรกชักฉิวน้องเมียของเขา

“ไม่เชื่อความสามารถของผมหรือคุณไฟ”

“เชื่อคะ แต่ไม่ไวใจ”

ดร. ดิเรกทำหน้าที่ชอบกล

“คุณพูดฟังลำบากหน่อย อ้า-ช่วยให้ผมทดลองคุณหน่อยเถอะน่า ผมอยากให้นักวิทยาศาสตร์ทั่วโลกได้รู้ว่าผมสามารถแช่เย็นได้ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ตกลงนะครับ ผมจะให้คุณกับอ้ายกรลงไปในตู้แช่พิเศษเพียง ๑๐ วันเท่านั้น”

“ไม่ไหวคะ ที่มันแคบนอนเบียด ๆ กันเดี๋ยวก็กินทุบกัณทุตลุดเท่านั้น แล้วก็ไฟก็บอกแล้วว่าไฟกลั้วตาย”

นวลล่อพูดเสริมขึ้นทันที

“ดิฉันเองคะคุณหมอ ดิฉันยินดีที่จะลงไปนอนในตู้แช่นี้กับคุณนิกร”

เสียงหงวนมองดูเมียรักของเขาในท่าทางยียวน

“เอาแน่หรือนวล”

นวลล่อหัวเราะเบา ๆ

“คะ เพื่อผลงานวิทยาศาสตร์ของหมอซึ่งเท่ากับว่าหมอเป็นพี่ชายร่วมสายโลหิตของนวลคนหนึ่ง นวลเต็มใจช่วยเหลือคะ”

นายพลดิเรกยื่นมือให้นวลล่อจับ

“ตกลงครับ พงษ์นี้ผมจะให้คุณกับอ้ายกรลงไปในนอนคู่กัน”

อาเสียทำตาเขียวกับเมียรักของเขา

“พูดเป็นบ้า ผู้หญิงกับผู้ชายนอนรวมกันได้หรือ”

นวลล่ออ้อมยิ้ม

“ทำไมจะไม่ได้ ไม่ใช่ว่าอยู่ ๆ ก้าวลงไปนอนในตู้แช่นี้คะ หมอจะต้องทำให้เราสลบไปเสียก่อนแล้วก็คงจะให้หุ่นบีบบี้หรือบิลลีอุ้มเราลงไปในนอนเคียงกันในตู้แช่”

“ไม่ได้” กิมหงวนตวาดลั่น “ประเดี๋ยวนวลกับอ้ายกรเกิดฟื้นขึ้นมาจะยุ่งกันใหญ่”

นิกรยกเท้าเหยียดลูกแปตะก้นอาเสียดั่งป้า

“นี่แน่ะ มีปากก็พูดพล่อย ๆ” แล้วนิกรก็กล่าวเป็นคำโคลงของเกาบทหนึ่ง “เมียท่านพิศพางเพียงมารดา เชื่อใจกันเถอะวะ”

เสียหงวนหน้าจ้อย

“เอา-ตกลง เพื่อเห็นแก่อ้ายหมอ” แล้วเขาก็กล่าวกับนวลล่อ “ถ้าอ้ายกรมันทำอะไรรนวลจะก้อต้องบอกเสียนะ เสียอนุญาตให้นวลลงไปนอนในตู้แช่กับอ้ายกรได้”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเครง คุณหญิงวาดสบตากับนวลล่อท่านก็ถามว่า

“แกพูดจริง ๆ หรือพูดเล่นวะยายนวล”

นวลล่อพูดพลาทางหัวเราะพลา

“พูดเล่นคะคุณอา นวลไม่กล้าพอที่จะยอมตัวเป็นเครื่องทดลองแบบนี้หรือคะ พลาดพลั้งก็ตายไปเปล่า ๆ”

“ว่า” ดร. ดิเรกคราง “พูดเล่นเสียแล้ว ถ้ายังงั้นประภาลงไปในนอนในตู้แช่กับอ้ายกรก็แล้วกัน ยูมีจิตใจเข้มแข็งพอไม่ใช่หรือ”

ประกายยิ้มเล็กน้อย

“ไม่รับประทานละคะ ภากล้วตาย”

นายพลดิเรกจุกปากจึกจึกแล้วเปลี่ยนสายตามาที่นั่นทา

“คุณนั่นล่ะครับ”

นั่นทาสั้นศรีษะ

“ไม่กล้าคะ ดิฉันกำลังรอคอยต้อนรับลูกชายของดิฉันซึ่งจะกลับมาจากอเมริกาในเร็ว ๆ นี้ ยังไม่อยากตายหรือคะ”

ดร. ดิเรกยกไหล่แล้วแบมือทั้งสองข้าง เขายืนทำตาปริบ ๆ สักครู่ก็หันมามองดูหน้าอาเสียกิมหงวน ต่างคนต่างจ้องมองดูหน้ากัน

“ว่าไงอ้ายหงวน ผู้หญิงเขาไม่กล้าทดลอง”

“ออไร เรื่องมันก็ต้องใช้ผู้ชาย”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้นทันที

“รับประทานเอาผมอีกทีซีครับ รับประทานคราวก่อนคุณหมอย้ายให้ผม ๕,๐๐๐ บาท คราวนี้รับประทานผมเอา พันเดียวเท่านั้น เพราะรู้แน่ว่าอย่างไรผมก็ไม่มียันตราย”

“พอแล้ว” ศาสตราจารย์ดิเรกตวาดแหว็ด “ทดลองคนอื่นบ้างซีโว้ย”

เสียงหวนยกมือตบป่าจอมนักวิทยาศาสตร์

“กันเองโว้ย กันจะลงไปนอนในตู้แช่กับอ้ายกร”

พล พัชราภรณ์ หัวเราะลั่น

“ดีเหมือนกัน บ้านเราจะได้เจียบขึ้นในเมื่อถึงสองตัวนอนอยู่ในตู้แช่”

ศาสตราจารย์ดิเรกยิ้มละไม กล่าวกับกิมหงวนว่า

“ดีโว้ย แกสองคนให้กันทดลองก็ดีแล้ว กันจะส่งผลการทดลองแจ้งไปให้นักวิทยาศาสตร์ทั่วโลกผู้ซึ่งจะทำให้แก กับอ้ายกรและอ้ายแห้วพลอยมีชื่อเสียงไปด้วยในฐานะที่ร่วมงานกับกัน”

อาเสียงหันมาทางนิกรแล้วพูดยิ้ม ๆ

“เป็นอันว่าเราสองคนจะได้ลงไปนอนคู่กันในตู้แช่พิเศษใบนี้”

นิกรพยักหน้า

“ดีแล้ว ให้ดิเรกมันแช่กันไว้สัก ๑๐ ปีกันก็ไม่ขัดข้องเพราะกันจะได้นอนหลับพักผ่อนอย่างสบาย ไม่ต้องทำงาน ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“นี่แหละคนขยันประจำตำบล” แล้วท่านก็หันมาพูดกับสีนาง “ไปเถอะ ขึ้นไปเล่นไฟกันดีกว่า อย่าไปวุ่นวายกับ พ่อดิเรกเขาเลย เขาจะจับใครแช่น้ำแข็งหรือน้ำร้อนก็เป็นเรื่องของเขา เราเข้ามาในห้องทดลองก็เพราะอยากรู้ว่าอ้าย แห้วมันตายหรือยังมีชีวิตอยู่ เมื่อมันไม่ตายก็ดีแล้ว” พูดจบคุณหญิงวาดก็พานันทา, นวลลอบ, ประภาและประไพออกไป จากห้องทดลองวิทยาศาสตร์

เจ้าแห้วชอบสังคัมกับพวกคนใช้ตลอดจนคนสวนคนขับรถและคนเลี้ยงม้าแข่งที่อยู่แถวบ้าน “พัชราภรณ์” ร้านขายอาหารและเครื่องดื่มร้านหนึ่งในซอยหลังบ้าน “พัชราภรณ์” เป็นสโมสรของคนเหล่านี้ มีการพบปะพูดคุย สังสรรค์กันอย่างครึกครื้น

เพราะเจ้าแห้วภูมิฐานกว่า มีเงินใช้มากกว่า แต่งตัวโก้ๆและไปได้เร็วกว่า พวกชนชั้นระดับเดียวกับเจ้าแห้ว จึงพากันยกย่องเจ้าแห้วและโดยมากใคร ๆ มักจะเรียกเขาว่าพี่แห้วหรือคุณแห้ว ดังนั้นเจ้าแห้วจึงแสดงปมเชื่อว่าเขาเหนือกว่าคนเหล่านั้นด้วยประการทั้งปวง เจ้าแห้วคุยโวโอ้อวดแสดงตนว่าเป็นผู้มีความรู้สูง เป็นคนที่เจ้านายโปรดปราน รักใคร่ไว้วางใจ เจ้าแห้วลืมนึกไปว่าศาสตราจารย์ดิเรกสั่งกำชับให้ปกปิดเรื่องมนุษย์แช่เย็นเป็นความลับ เขาเที่ยวไม่ให้ใครต่อใครฟังเกี่ยวกับเรื่องนี้ หารู้ไม่ว่าการพูดมากปากพล่อยของเขานั้นทำให้มีเรื่องร้ายเกิดขึ้น

“อ้าวไม่ได้หายไปไหนหรอก” เจ้าแห้วกล่าวกับชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งทำงานเป็นคนสวนอยู่ในบ้านชาวยุโรปและเพิ่งรู้จักคุ้นเคยกับเจ้าแห้วเมื่อเร็ว ๆ นี้ “อ้าวอยู่ในบ้านออกมาไม่ได้ก็เพราะคุณหมोज้านายของอ้าวท่านจับอ้าวแช่เย็นวะ”

เจ้าหมอนั่นเลี้ยงเหล่าเจ้าแห้วแล้วยกยอปอปั่นหลอกถามรายละเอียดในเรื่องนี้ ซึ่งเจ้าแห้วก็เล่าฟังโดยไม่ได้ระวังสงสัยอะไร เจ้าแห้วหาเฉลียวใจไม่ว่าคนสวนหนุ่มเพื่อนรุ่นน้องของเขาเป็นสมาชิกค็อมมิวนิสต์คนหนึ่ง ซึ่งนายจ้างของคนสวนคือหัวหน้าค็อมมิวนิสต์ในกรุงเทพฯ แต่กระทำการเป็นฝรั่งชาติอังกฤษ กระเพื่อมว่าทำงานเป็นล่ามอยู่ที่ซีใต้

การคุยโวของเจ้าแห้วทำให้ฝ่ายศัตรูของชาติไทยสนใจในเรื่องมนุษย์แช่เย็นของศาสตราจารย์ดิเรกมาก มันส่งคนสวนมาพบเจ้าแห้วอีกสองสามครั้งจนรู้ว่าขณะนี้นายพลดิเรกได้แช่เย็นเพื่อนสองคนไว้ในตู้แช่พิเศษ มีกำหนดแช่ ๑๐

วันจึงจะเปิดตู้แช่ออกนำนิกรกับเสียงหวนออกมาแก้ไขให้พื้น ซึ่งขณะนี้ได้แช่เย็นไว้ ๖ วันแล้ว เจ้าแห้วคิดว่าศาสตราจารย์ ดิเรกเป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกเพราะเขาเป็นคนแรกที่คิดทำมนุษย์แช่เย็นได้

ผลสะท้อนแห่งการคว่ำว้อวดของเจ้าแห้วได้เกิดขึ้นในคืนวันหนึ่งซึ่งตรงกับวันพฤหัสบดี ก่อนเวลา ๒๔.๐๐ น. เล็กน้อย

ศาสตราจารย์ พล.ท. ดิเรก ฅรงฤทธิ์ ยังไม่นอน เขาทำงานง่วนอยู่ในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของเขาคือตรวจดู ชิ้นส่วนของระเบิดนาปาล์มที่เขาถอดออกดู ทั้งนี้เพราะปรากฏตามรายงานของกองทัพอากาศแจ้งมาว่าระเบิด “เพลิง โลกกันตร์” อันเป็นประดิษฐ์กรรมของนายพลดิเรกที่สร้างให้กองทัพอากาศเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๕ นั้น เสื่อมคุณภาพจากผล การประลองยุทธทั้งสามทัพเมื่อเร็ว ๆ นี้ ปรากฏว่าระเบิด “เพลิงโลกกันตร์” ที่ทิ้งลงมาจากเครื่องบินนั้นส่วนมากด้านหมด นายพลดิเรกจึงทำการวิจัยค้นคว้าหาเหตุผลเพื่อปรับปรุงแก้ไขสร้างชิ้นใหม่ให้ดีขึ้น

เสียงประตูห้องทดลองถูกเคาะติด ๆ กันสามสี่ครั้ง ดร. ดิเรกเงยหน้าขึ้นมองดูแล้วกล่าวถาม “ใคร”

“พลไว้ย” มีเสียงตอบ

ศาสตราจารย์ดิเรกลุกขึ้นจากเก้าอี้หมุนพาตัวเดินไปที่ประตูห้อง ถอดกลอนเปิดประตูออก พ.อ. พล พัชราภรณ์ แต่งกายล้าลองสวมกางเกงขาสั้นและเสื้อยืดแพรบาง ๆ คอปก แขนสั้นเดินเข้ามา แล้วใส่กลอนประตูตามเดิม

“แกยังไม่นอนอีกหรือพล”

“ยัง เพิ่งทำงานเสร็จเมื่อสักครู่นี้เอง”

“งานที่เกี่ยวกับผลประโยชน์ของคุณอาหรือ”

“ถูกแล้ว ข้า-กันดีมกาแพแก่ ๆ เข้าไปเลยตาแข็งไม่ง่วงเลย แล้วก็รู้สึกคิดถึงอ้ายกรกับอ้ายหวนนี่ก็อยากเห็น หน้ามัน ถึงพูดคุยกับมันไม่ได้ก็ช่างเถอะ แกช่วยพากันลงไปดูหน้ามันหน่อยได้ไหม”

จอมนักวิทยาศาสตร์ยิ้มเล็กน้อย

“โอ.เค. ไปซี ลงไปห้องใต้ดินเถอะ กันก็อยากเห็นหน้ามันเหมือนกันตลอดสัปดาห์นี้รู้สึกที่บ้านเราเงียบเหงาผิด ปรกติ เพราะอ้ายกรกับอ้ายหวนมีสภาพเหมือนกับคนที่ตายไปแล้ว”

สองสหายเดินเคียงคู่กันไปทางหลังห้องแล้วลงบันไดไปยังห้องใต้ดินอันกว้างขวางท่ามกลางแสงไฟส่องสว่าง เมื่อเข้ามาในห้องตู้แช่พิเศษ พลกับศาสตราจารย์ดิเรกก็แลเห็นหุ่นยนต์บิลลี่นั่งไขว่ห้างอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่ง

นายพลดิเรกยกนาฬิกาข้อมือแล้วกล่าวกับหุ่นอิเล็กทรอนิกส์ของเขา

“ตอนนี้เวรบ๊อบบี้ไม่ใช่เวรแกนี่ไว้ย บ๊อบบี้ไปไหนวะ”

“นอนอยู่บนเก้าอี้โยกห้องนั้นครับป้า มันปวดท้องครับ ขอร้องให้ผมช่วยอยู่เวรตอนนี้แทนมัน”

พลหัวเราะออกมาดัง ๆ มองดูหุ่นบิลลี่อย่างขบขัน

“หุ่นยนต์ปวดท้องมีหรือจะบิลลี่ แกนะเสียทำอ้ายบ๊อบบี้เสียแล้ว”

หุ่นบิลลี่อมยิ้ม

“ช่างมันเถอะครับ ถึงผมอยู่ยามตลอดคืนผมก็ไม่เห็นเหนื่อยเมื่อยล้าอะไร เพราะร่างกายของผมเป็นเหล็กกล้า มีแต่เครื่องกลไกไฟฟ้า”

ศาสตราจารย์ดิเรกกับพลเดินตรงไปที่ตู้แช่พิเศษบนนั้นซึ่งตั้งอยู่บนแท่นของมัน หุ่นบิลลี่เดินตามมาด้วย

“เปิดฝาตู้ไว้ยห่ม ขอให้กันเห็นหน้าอ้ายกรกับอ้ายหวนสักหน่อยเถอะ แต่มันยังไม่ตายนะห่มอ”

“ออไร นักวิทยาศาสตร์ชั้นดีอย่างกันจะทำให้เพื่อนต้องเสียชีวิตถึงสองคนจากการทดลองก็ผิดไปละวะ เพื่อ ความสามารถของกันเถอะเพื่อน แช่เย็นไว้อย่างนี้อีกก็ปีก็ได้กันจะเปิดให้แกดู”

นายพลดิเรกเอื้อมมือหมุนกุญแจรหัสลับสักครู่หนึ่งเสียงสลักข้างในก็ดังกริก เขายกฝาตู้แช่ขึ้นโดยไม่ต้องออกแรงเพราะมีเครื่องผ่อนแรง พอฝาตู้เผยอไฟฟ้าในตัวก็สว่างจ้าช่วยให้เห็นมนุษย์ผู้ชายทั้งสองคนที่นอนเบียดกันอยู่ในตู้แช่อย่างถนัด คนที่นอนด้านนอกคืออาสาเสี้ยกิมหงวนและคนที่นอนด้านในคือนิกกร

สองสหายสวมกางเกงยี่ดแบบกางเกงอาบน้ำคนละตัวแต่ใบหน้าของเสี้ยกิมหงวนกับนิกกรทำให้พลแปลกใจไม่น้อย นิกกรลืมตาโพล่ง ปากเบี้ยวพูด ส่วนอาสาเสี้ยกิมหงวนเช่นเดียวกันและแลบลิ้นออกมายาวเพื่อย

“เฮ้ย” พลอุทานออกมาดัง ๆ “อ้ายสองคนนี่ตายแล้วหรืออย่างไร”

“โน” นายพลดิเรกเอ็ดตะโร “ไม่ตายหรอก”

“ก็ทำทางหน้าตามันบอกว่าตายแล้วนี่หมอ”

ศาสตราจารย์ดิเรกอดหัวเราะไม่ได้

“แกก็รู้สันดานของอ้ายกรกับอ้ายหงวนดีแล้ว ตอนที่กันให้ยาสลบมัน มันทำหน้าที่ตาอย่างนี้ มันก็ต้องอยู่ในสภาพอย่างนี้”

พลยิ้มออกมาได้

“เออ-เห็นจะจริง แล้วนี่เมื่อไรแกจะแก้มันให้พื้นละหมอ”

“อีกสี่วัน”

พลจ้องมองดูหน้าเพื่อนเกลอทั้งสองทีละคน สักครู่ก็ดึงฝาหีบปิดลงมา

“พอแล้วหรือ” ดร. ดิเรกถามยิ้ม ๆ

“พอแล้ว แกลือคกุญแจตู้เสียซี คิดดูก็ไม่น่าเชื่อ แกทำให้อ้ายกรกับอ้ายหงวนตายไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง”

“อ้อไร่ ตายชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ขณะนี้อ้ายสองคนก็เหมือนกับคนที่ตายไปแล้ว หัวใจและประสาททุกส่วนหยุดทำงาน จะเรียกว่านอนหลับก็ได้เพราะคนนอนหลับหัวใจและสมองยังทำงานอยู่เป็นต้นว่าฝันยังใ้งยังงี้ ร่างกายก็ขยับเขยื้อนได้ หรือบางทีก็ละเมอเดินไปจนถึงห้องสวามี บางทีก็ละเมอมุดเข้ามุ้งน้องเมีย”

พลหัวเราะชอบใจ

“ไปคุยกันข้างบนเถอะวะ ถ้าแกยังไม่ว่างกันอยากจะดูหนังที่พวกเราไปเที่ยวบางแสนเมื่ออาทิตย์ก่อนสักหน่อย”

สองสหายพากันเดินออกมาจากห้องนั้นแล้วผ่านห้องกลางชั้นบนได้ไปชั้นบน แต่พอพ้นชั้นบนได้ขึ้นมาพบกับศาสตราจารย์ดิเรกก็แว่วเสียงปึงดังเข้ามาในห้องทดลองวิทยาศาสตร์รวม ๒ นัดติด ๆ กัน

“ปึง ปึง”

ถึงแม้ห้องทดลองปิดประตูหน้าต่างหมดเพราะมีแอร์คอนดิชัน แต่เสียงปึงก็ดังลอดเข้ามาพอได้ยิน

“เฮ้ย” พลอุทานออกมาดัง ๆ “เสียงปึงนี่ไว้มอ”

“อ้อไร่ เสียงปึงลูกของดูเหมือนดังลงมาจากชั้นบน”

“ถ้ายังงั้นคุณอาจแะแลเห็นคนร้ายป้วนเปียนอยู่ทางสวนหลังบ้านท่านก็เอาปืนลูกซองยิงชู้มัน ในบ้านเราก็มีคุณอาเท่านั้นที่ท่านใช้ปืนลูกซอง ออกไปดูหน่อยไว้มอ”

นายพลดิเรกเดินมาที่ช่องบันไดลงสู่ห้องใต้ดินอย่างรีบร้อน เขาร้องตะโกนเรียนหุนยนตรีบิลลี่เสียงลั่น พอแลเห็นบิลลี่เขาก็ออกคำสั่ง

“ขึ้นมาเข้าห้องทดลองไว้มอ ปลุกบ๊อบบี้ให้ลุกขึ้นมาเข้าห้องใต้ดิน ขณะนี้อาจจะมีคนร้ายเข้ามาป้วนเปียนอยู่ในบ้านเรา ป้ากับพลจะออกไปสังเกตการณ์” พุดจบเขาก็เดินมาที่โต๊ะทำงานของเขาดึงลิ้นชักโต๊ะข้างขวาหยิบปืนพกคู่มือออกมา ต่อจากนั้นเขาก็กับพลก็รีบออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์

ในเวลาเดียวกันนี้เองเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ก็ถือเป็นลูกของเดินออกมาจากห้องโถงในท่าที่อันร้อนรน พอแลเห็นสองสหายท่านก็รีบบอกเขาทันที

“เฮ้ย มีคนร้ายพวกหนึ่งบุกเข้ามาในบ้านเราทางสวนหลังบ้าน”

“ก็คนครับคุณอา” พลถามด้วยความสนใจ

“ที่อาเห็นสี่คนด้วยกัน มันยืนรวมกลุ่มกันอยู่ทางด้านขวาของตึกโรงครัว ทุกคนแต่งชุดดำ แสงไฟฟ้าในสวนหลังบ้านเราช่วยให้เรามองแลเห็นมันถนัด อานอนไม่หลับเพราะอากาศมันร้อนมากก็เลยออกมาเดินเล่นที่ระเบียงหลังตึก พอแลเห็นอ้ายพวกนั้นอา ก็กลับเข้าไปในห้องคิดว่าป็นลูกของออกมา อาร้องตะโกนถามไปว่าใคร พวกมันกระจายกันออกจากกลุ่มทันทีอา ก็เลยยังงูไปสองนัด เข้าใจว่าคนร้ายคงจะป็นรั้วหลังบ้านหลบหนีออกไปหมดแล้ว”

สองสหายนั่งฟังด้วยความสนใจ นายพลดิเรกกล่าวถามพ่อตาของเขาด้วยความรอบคอบตามนิสัยของเขา

“คนร้ายรูปร่างลักษณะเป็นอย่างไรครับคุณพ่อ”

ท่านเจ้าคุณกวาดสายตามองไปรอบ ๆ บริเวณสวนหลังบ้าน

“พ่อกะไม่ถูกว่ารูปร่างขนาดไหน”

“ผู้หญิงหรือผู้ชายครับ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กลืนน้ำลายเอือก

“ผู้หญิงเป็นใจรมีหรือวะ”

“อ้าว-ถมไปครับ หัวหน้าใจรมีปล้นรถเมล์ก็เป็นผู้หญิง สมันนี้ใจรมีผู้หญิงมีถมไปครับ”

ทันใดนั้นเอง เจ้าแห้วก็ถือดาบเล่มหนึ่งวิ่งมาจากบ้านพักคนใช้ผ่านศาลาพักร้อนตรงมาที่ตึกใหญ่แล้ววิ่งเหยาะ ๆ ขึ้นบันไดหลังเข้ามาหาสองสหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนึก ๆ

“รับประทานใครยิงใครครับ”

ท่านเจ้าคุณมองดูเจ้าแห้วด้วยความหมั่นไส้

“ฉันกำลังจะยิงแกนะซี เสียงปืนดังขึ้นตั้งนานแล้วแกเพิ่งมา”

“รับประทานผมมัวแต่ล้างหน้าและแต่งตัวครับเลยเข้าไปหนอย”

“ดีมาก ถ้าผู้ร้ายมันฆ่าเราก็คงมีใครตายไปแล้ว”

พลยกมือตบศีรษะเจ้าแห้วค่อนข้างแรง

“หมู่นี้สิ่งซักจะสำรวจขึ้นทุกวัน ดัดผมเสียด้วยนะอ้ายโก้แก่ ดาบนี่มีงือถือมาจะฟันขโมยยังงั้นแหละ”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานเปล่าครับ”

“แล้วถือมาทำไม”

“รับประทานตามธรรมดา มีเรื่องอะอะก็ต้องคว้าอาวุธติดมือมาละครับ ถ้าคนร้ายไม่มีอาวุธรับประทานผมฟันขาดสองท่อน ถ้ามันมีป็นรับประทานผมไม่เอา”

พลหันมาทางศาสตราจารย์ดิเรก

“ลองไปตรวจดูให้ทั่วสวนหลังบ้านเราเถอะมอ บางทีคนร้ายอาจจะซ่อนซ่อนอยู่ในเขตบ้านเราก็ได้”

“แต่แกไม่มีป็นติดตัว” แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่เจ้าแห้ว “เฮ้-เข้าไปในห้องทดลองเอาปืนกลมือที่วางอยู่บนหลังตู้มาให้อ้ายพลที”

“รับประทานเอากระสุนด้วยไหมครับ”

“เอาไว้ย” ดร. ดิเรกตะโกนลั่น “ปืนไม่มีลูกจะไปยิงหมาที่ไหนกัน”

เจ้าแห้ววิ่งเหยาะ ๆ ไปที่ห้องทดลอง ในนาที่นั่นเองเขาก็กลับมาพร้อมด้วยปืนกลมือกระบอกหนึ่งซึ่งบรรจุกระสุนไว้เรียบร้อยเต็มแม้มกาศขึ้น เจ้าแห้วส่งปืนกลมือให้พลอย่างนอบน้อม ต่อจากนั้นสองสหายกับท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ และเจ้าแห้วก็พากันลงบันไดหลังตึกตรงไปทางตึกโรงครัว ขณะนั้นนั่งกับคุณหญิงวาดยืนจับกลุ่มกันอยู่บนเฉลียงหลังตึกต่างคนต่างฉายไฟ GRAT ไปทั่วสวน

“คืนนี้ให้ทั่วสวนนะคะเจ้าคุณ” คุณหญิงวาดตะโกนลั่น “ระวังตัวบ้างนะคะ ถ้าผู้ร้ายมันยังมาก็มั้หวั้รับไว้”

ที่ได้ต้นตะแบกต้นหนึ่ง พล พิศารภรณ์ แลเห็นกระเป่าผ้าใบสีดำใบหนึ่งตกอยู่บนพื้นดิน เขาปรารถนาเข้าไปก้มลงหยิบกระเป่าใบนั้นขึ้นมา ศาสตราจารย์ดิเรกกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ และเจ้าแห้วเข้ามายืนล้อมล้อม พลดึงซิปรูดเปิดกระเป่าออก แล้วล้วงมือลงไปในกระเป่าหยิบกล่องสี่เหลี่ยมกล่องหนึ่งออกมาส่งให้ศาสตราจารย์ดิเรก

“แกเปิดกล่องออกดูซิหมอ ลูกกระเบิดหรืออะไรแน่”

ดร. ดิเรกหัวเราะเบา ๆ

“ไม่ใช่หรอก น้ำหนักของในกล่องนี้มีเพียงเล็กน้อย อาจจะเป็นเครื่องมือใจกรรมบางอย่าง” แล้วเขาก็ยกกล่องกระดาษแข็งขึ้นดู เจ้าแห้วมีไฟฉายดวงเล็กติดกระเป่ามาด้วยจึงช่วยฉายไฟไปที่ฝากล่อง

“ตัวหนังสือหน้ากล่องเขียนว่ายังไง” เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ถามเบา ๆ

“อ่านไม่ออกครับคุณพ่อ แต่ผมทราบว่าตัวอักษรแบบนี้เป็นภาษาของชาติมหาอำนาจชาติหนึ่งซึ่งเป็นคอมมิวนิสต์”

“ถ้ายังงั้นของที่อยู่ในกล่องอาจจะเป็นวัตถุที่เป็นอันตรายกับเราซึ่งคนร้ายแกล้งทิ้งกระเป่าใบนี้ไว้ เอาไปเปิดในห้องทดลองไม่ดีหรือดิเรก ตรวจสอบให้แน่ใจก่อน อย่างน้อยก็ใช้เครื่องตรวจวัตถุระเบิดของแกตรวจมาก่อนที่จะเปิดฝากล่องออก”

นายพลดิเรกเห็นพ้องด้วย

“ออไร้อออไร” แล้วเขาก็หันมาทางเจ้าแห้ว “ฉายไฟลงตามพื้นดินซีอ้ายแห้ว เพื่อเราจะพบเห็นอะไรอีกที่พวกคนร้ายทิ้งเอาไว้”

เจ้าแห้วปฏิบัติตามคำสั่งศาสตราจารย์ดิเรก ฉายไฟฉายสองท่อนกราดไปตามพื้นดิน พลแลเห็นรอยเลือดหยดอยู่บนใบไม้แห้งเจ้าแห้วก็ล้มตาโพลง

“นั่นเลือดนี้ครับคุณหมอ”

ทุกคนเดินเข้าไปดูใกล้ ๆ นายพลดิเรกก็มลงหยิบใบตะแบกแห่งที่ติดเลือดขึ้นมาพิจารณาดูแล้วเขาก็กล่าวกับพ่อตาของเขา

“คนร้ายที่ถือกระเป่าใบนี้ถูกปืนคุณพ่อแน่นอน นี่เลือดของมันครับ”

“ฮ้า พ่อยิงมาส่งเดชจะถูกมันได้อย่างไร”

พ.อ. พลพุดเสริมขึ้น

“ก็เป็นลูกของนี่ครับคุณอา ระยะเวลาหลังตึกชั้นบนมาที่นี้ทำไมจะไม่ถูกครับ คนร้ายยืนรวมกลุ่มกันอยู่ก็ต้องถูกใครคนหนึ่ง ย้ายคนที่ถูกปืนคงถูกยิงมือหรือแขนทำให้มันได้รับความเจ็บปวดถึงกับทิ้งกระเป่าแล้วหลบหนีไป”

นายพลดิเรกพูดตัดบท

“กลับไปบนตึกเถอะ โออยากจะทำในกล่องกระดาษแข็งใบนี้มีอะไร”

ทั้งสี่คนเดินย้อนกลับมาที่ตึกใหญ่ ตามเวลาที่กล่าวนี้พวกคนใช้และคนสวนยืนจับกลุ่มอยู่เป็นพวก ๆ พลร้องตะโกนบอกคนของเขาให้แยกย้ายกันสำรวจบริเวณบ้าน ถ้าหากว่าพบคนร้ายซุ่มซ่อนตัวอยู่ก็ให้พยายามช่วยกันจับเป็นให้ได้

ศาสตราจารย์ดิเรกพาพลกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ และเจ้าแห้วเข้ามาในห้องทดลองในเวลา ๐.๑๕ น. หุ่นบิลลี่ยืนเด่นอยู่ริมห้อง มันกล่าวถามนายพลดิเรกทันที

“ขโมยเข้าบ้านเราหรือครับป้า”

“ออไร แต่ว่ามันหนีไปหมดแล้ว คีนนี่แกจะต้องรักษาหน้าที่แกให้เคร่งครัด อย่าให้ใครบุกเข้ามาในห้องทดลองเป็นอันขาด”

บิลลี่ยิ้มแป้น

“รับรองครับป้า ไม่ว่าจะหน้าอินทร์หน้าพรหมถ้าหากว่าไม่ใช่พวกเราแล้วขึ้นเข้ามาผมก็จะฆ่ามันเสีย”

พล พัทธราภรณ์ วางปืนกลมือไว้บนหลังตู้ตามเดิม เจ้าคุณปัจฉิม ๕ พึงปืนลูกซองคู่มือของท่านไว้มุมห้อง ทุกคนรวมทั้งเจ้าแห้วเดินเข้ามาเฝ้ารวมกลุ่มข้างหลังนายพลดิเรกที่โต๊ะสี่เหลี่ยมยาวกกลางห้อง จอมนักวิทยาศาสตร์พิจารณาถูกล่องกระดาดแข็งสักครู่ก็เปิดมันออกโดยไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องมือตรวจวัตถุระเบิดตรวจมัน

ศาสตราจารย์ดิเรกหยิบกระป๋องใบหนึ่งออกมา กระป๋องใบนี้มีเส้นผ่าศูนย์กลาง ๓ นิ้ว สูง ๖ นิ้ว ส่วนบนของมันมีปุ่มกลไกอัตโนมัติคล้ายกับกระป๋องบรรจุ ดีดีที. ที่อัดอากาศฉีดพ่นได้

“อะไรนั่นหม่อ” พลถามด้วยความสนใจ

“เดี๋ยวก่อน ยังดูไม่ออกเหมือนกัน วัตถุนี้ถึงไม่ใช่วัตถุระเบิดแต่ถ้าพ่นออกมาควันหรือไอระเหยของมันก็อาจจะทำให้เป็นอันตรายแน่นอน”

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ หุ่นบิลลี่อ้าปากหาเสียงลั่นห้องทดลองทำให้เจ้าแห้วหันไปมองดูอย่างโมโห

“แกเป็นหุ่นยนต์รู้จักหาวนอนเหมือนกันหรือ”

บิลลี่ยิ้ม

“เปล่าครับพี่แห้ว ผมไม่เคยวงแหงหาวนอนเลยเว้นแต่ถ้าดับสวิทช์หยุดเครื่องกลไกไฟฟ้าในตัวผม ผมก็จะหยุดเคลื่อนไหว”

“แล้วแกเสือกหาวนอนทำไม”

“หาวมันเล่นส่งเดชยังงั้นเองแหละครับ”

ด้วยความเฉลียวฉลาดของจอมนักวิทยาศาสตร์นายพลดิเรกใช้เวลาเพียง ๕ นาที พิจารณาดูกระป๋องอาลูมิเนียมใบนี้เขาก็รู้ว่ามันเป็นอะไร เขากล่าวกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ด้วยสีหน้าเคร่งขรึมว่า

“ในกระป๋องนี้คือควันเคมีชนิดหนึ่งครับ ใครสูดควันนี้เข้าไปจะทำให้นอนหลับสนิทเป็นตายชั่วระยะเวลาหนึ่ง”

ท่านเจ้าคุณขมวดคิ้วหนึ่งฟังด้วยความสนใจ

“เป็นยาใช้รมยั้งงั้นหรือ”

“ออไร มีคุณภาพคล้ายกับหนังตัวจิ้งโครงตากแห้งบดเผาไฟที่พวกขโมยใช้รมเจ้าทรัพย์นั่นแหละครับ ผมเข้าใจว่าพวกคนร้ายที่ลอบเข้ามาในบ้านเราคงไม่ใช่โจรธรรมดาเสียแล้ว มันต้องเป็นพวกค่อมมิวนิสต์แน่ ๆ” แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่พล พัทธราภรณ์

“กระป๋องใบนี้สร้างจากโรงงานในเมืองหลวงของประเทศค่อมมิวนิสต์ประเทศหนึ่ง มีตัวอักษรพิมพ์ไว้เป็นภาษาอังกฤษ นอกนั้นคำอธิบายหรือรายละเอียดเป็นภาษาของมันถึงกันอ่านไม่ออกกันก็รู้ว่าเป็นภาษาอะไร”

พลพยักหน้ารับทราบ

“ถ้าเช่นนั้นพวกคนร้ายก็คงเป็นคนต่างชาติหรือแกว่อย่างไร”

“ออไร ควรจะเป็นเช่นนั้น ชาวที่กันทดลองทำมนุษย์แช่เย็นอาจจะรั่วไหลไปเข้าหูพวกค่อมมิวนิสต์ก็ได้ พวกมันบุกเข้ามาในบ้านเราอาจจะมีแผนขโมยแปลนส่วนประกอบตู้แช่ในห้องใต้ดินใบนั่น หรืออาจจะขโมยตู้ก็ได้ ความจริงตู้แช่

ใคร ๆ ก็ทำได้ แต่ส่วนประกอบตู้แช่อีกหลายชิ้นที่กันประดิษฐ์ขึ้นสำหรับแช่มนุษย์ไว้แรมปียังไม่มีใครทำได้ หากคือมมิวนิสต์ได้ไปคือมมิวนิสต์ก็จะเป็นผู้พิชิตอวกาศ สามารถส่งคนเดินทางไปยังดาวพระเคราะห์ต่าง ๆ โดยแช่นักวิทยาศาสตร์หลายคนไว้ในตู้แช่ซึ่งไม่ต้องกังวลในเรื่องอาหารการกินตลอดจนออกซิเจนที่จะใช้หายใจ ในเรื่องมนุษย์แช่เย็นนี้แม้นักวิทยาศาสตร์ของอเมริกาก็ยังคิดไม่ได้ เนื่องจากความเย็นของตู้แช่มีไม่เพียงพอหรือไม่สม่ำเสมอ

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ เอื้อมมือหยิบกระป๋องอาลูมิเนียมขึ้นมาพิจารณาด้วยความสนใจยิ่งแล้วท่านก็กล่าวว่า
“ยารมแน่หรือดิเรก”

“ออไร ไม่มีปัญหาครับ เพียงแต่กดปุ่มข้างบนลงไปวันที่อัดไว้ก็จะพุ่งออกแล้วกระจายไปทั่ว”

“ถ้ายังงั้นพวกคนร้ายก็คงจะต้องมีหน้ากากป้องกันไอพิษ”

“ออไร ต้องมีแน่นอนครับ ก็หน้ากากไอพิษธรรมดาที่อยู่ในตู้ผมตั้งห้าหกอันนั่นแหละครับ เมื่อสงครามโลกครั้งแรกทหารฝ่ายสัมพันธมิตรเคยใช้ป้องกันไอพิษเยอรมันแล้ว”

พลพุดเสริมขึ้นอย่างเป็นทางการ

“เราต้องคิดหาทางป้องกันและปราบปรามพวกคนร้ายกันนี้ให้ได้ คินฟุ้งนี้มันอาจจะบุกเข้ามาในบ้านเราอีก และจุดหมายของมันก็คือห้องทดลองนี้ มันคงจะใช้ยารมพวกเราและคนในบ้านก่อนที่มันจะเข้ามาในห้องทดลอง”

หุ่นยนต์บิลลีกล่าวขึ้นทันที

“ผมจะไม่ยอมให้มนุษย์หน้าไหนบุกเข้ามาในห้องทดลองนี้อย่างเด็ดขาด ผมกับบ๊อบบี้ผู้ตายครับ ให้มันเรียงหน้าเข้ามาเถอะ คือมมิวนิสต์หรือคือมมุหนอยผมไม่แคร์ ยารมของมันก็ทำไม่ผมไม่ได้ ปืนก็ยิงผมไม่เข้า”

นายพลดิเรกหันมามองดูหุ่นยนต์ที่เขารักเหมือนกับลูกชายของเขาอย่างชื่นชม

“อย่าคุยดีไปหน่อยเลยวะบิลลี แก่ถูกสร้างขึ้นเคลื่อนไหวได้พูดได้รู้ฟังภาษามนุษย์เหมือนกับว่าแกเป็นมนุษย์ที่มีชีวิตจิตใจก็ด้วยความสามารถของนักวิทยาศาสตร์คือป้านี้แหละที่ผู้สร้างแก เมื่อมีผู้สร้างก็ต้องมีผู้ทำลายแก่ได้ นักวิทยาศาสตร์ชั้นดีสามารถที่จะให้แกหยุดการเคลื่อนไหวหรือพังทลายโดยไม่ยากลำบากอะไรนักไม่จำเป็นจะต้องเข้ามาปิดสวิทช์ไฟที่ตัวแกเพียงแต่ใช้กระแสคลื่นวิทยุบังคับเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ไฟฟ้าในตัวแกก็จะหยุดเคลื่อนไหวแล้วแกก็จะล้มลงนอนแผ่หรา”

บิลลียิ้มแห้ง ๆ

“นั่นนะซีครับ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ สบตากับศาสตราจารย์ดิเรกท่านก็ถามว่า

“แกจะจัดการกับอัยกรและอัยหงวนต่อไปอย่างไรละ หรือจะปล่อยให้มันนอนแช่เย็นอยู่ในตู้แช่ไปพลาง”

นายพลดิเรกหัวเราะเบา ๆ

“ผมจะทำให้อัยสองคนฟื้นขึ้นมาเดี๋ยวนี้แหละครับ เพราะอัยกรกับอัยหงวนจะต้องร่วมมือกับเราจับกุมปราบปรามคนร้ายในคินฟุ้งนี้หรือคินต่อไป ขาดมันไปสองคนก็เหมือนกับว่าเราขาดกำลังสำคัญไป”

พล พัชรภรณ์ เห็นพ้องด้วย

“ถูกแล้วหมอ มันนอนอยู่ในตู้แช่ห้าหกวันเราก็คิดถึงมันแทบแย่แล้ว รู้สึกว่าบ้านเจียบเหงาไปมากเมื่อไม่มีเสียงอัยหงวนกับอัยกร”

ศาสตราจารย์ดิเรกยกนาฬิกาข้อมือดูเวลาแล้วกล่าวกับพล

“แกกับคุณพ่อและอัยหงวนรออยู่ในนี้แหละนะ กันจะลงไปข้างล่างพาอัยกรกับอัยหงวนขึ้นมาแก้ให้ฟื้น” พุดจับเข่าหันมาทางหุ่นยนต์ของเขา “เฮ้-บิลลี ลงไปห้องใต้ดินกับป้าไว้อย”

จอมนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่พาหุ่นยนต์แสนรู้ของเขาเดินไปทางสวนลึกของห้องทดลองแล้วลงบันไดไปสู่ห้องใต้ดิน เจ้าคุณปัจฉิม ๔ สั่งเจ้าแห้วให้ชงกาแฟมาให้ท่านกับพลดีม บนโต๊ะมีหน้าต่างใกล้กับตู้เย็นมีกระดิกน้ำร้อนขนาดใหญ่ กาแฟเครื่องดีมีอีกหลายอย่างตลอดทั้งนมสดนมข้นวางอยู่พร้อม ในตู้เย็นก็มีผลไม้ น้ำอัดลมและเครื่องกระป๋องมากมายล้วนแต่ให้ความสะดวกสบายแก่นายพลดีเรกซึ่งชอบชงกาแฟในที่นี่และแทบจะกล่าวได้ว่า เขาอาจจะอยู่ในห้องทดลองได้หลายวันโดยไม่ต้องออกไปไหนเพราะมีอาหารเครื่องดื่มพร้อม ห้องน้ำและเตียงนอนก็มี เป็นห้องทดลองที่ใหญ่โตทันสมัยที่สุดมีเครื่องมือเครื่องใช้ในการทดลองคิดเป็นมูลค่าเกือบ ๓๐ ล้าน ซึ่งโดยมากเป็นเงินที่รัฐบาลจ่ายให้ ศาสตราจารย์ดีเรกซื้อหามาใช้ตามความพอใจ

ใน ๕ นาทีนั้นเอง หุ่นยนต์บีบบี้ก็คุ้นเสียงหวนเดินขึ้นบันไดมาจากห้องใต้ดินติดตามด้วยหุ่นบิลลี่ซึ่งผู้มนิกรนายพลดีเรกเดินตามหลังในท่าทางที่ไม่รีบร้อนอะไรนัก สองสหายตัวอ่อนเปียกมีสภาพเหมือนกับคนนอนหลับหรือสิ้นสติสวมกางเกงอาบน้ำคนละตัว อย่างไรก็ตามเสียงหวนของเราล้มตาโพล่งทั้งสองข้าง ส่วนนิกรล้มตาขวาเพียงข้างเดียวตาซ้ายปิดสนิทและแลบลิ้นออกมายาวเพื่อย ร่างของคนทั้งสองเย็นเยียบเพราะถูกแช่ในน้ำแข็ง แต่ไม่มีน้ำแข็งจับ

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ กับพลและเจ้าแห้วมองดูสองสหายอย่างขบขัน จนกระทั่งนายพลดีเรกเดินเข้ามาที่เตียงผ่าตัดและบอกให้หุ่นยนต์บีบบี้และบิลลี่วางร่างของนิกรกับกิมหงวนลงบนเตียงนั้น

เจ้าแห้วกล่าวถามท่านเจ้าคุณด้วยเสียงหนัก ๆ

“รับประทานคุณนิกรทั้งที่เสียแล้วกระมังครับ รับประทานคนที่สิ้นใจแล้วมันจะแลบลิ้นอย่างไร”

นิกรสะดุ้งเล็กน้อย ลิ้นของเขารีบหดเข้าไปในปากทันที ท่านเจ้าคุณยกนิ้วชี้มือขวาจ้องไปเกือบจะถูกนิ้วนี้ตอกิมหงวน ทำให้เอาเสียงหลับตาไปเพราะกลัวจะถูกนิ้วนี้ตอกนิ้วนี้ตา พลหัวเราะออกมาดัง ๆ

“เฮ้ย แก่พินแล้วไม่ใช่หรืออ้ายหวน”

อ่าเสียงยิ้มเล็กน้อยพูดเพิ่มพำเบา ๆ

“ยังไฉน”

พลเปลี่ยนสายตามาที่นายจอมทะเล้น

“อ้ายกรละพินหรือยัง”

นิกรจุกปาก

“ยัง อย่ายุ่งหน่อยเลยวะกำลังนอนสบาย”

ศาสตราจารย์ดีเรกจัดแจงเปิดไฟฟ้าเหนือเตียงผ่าตัดซึ่งหลอดไฟฟ้าแสงสว่างดวงละ ๑,๐๐๐ แรงเทียนรวม ๓ ดวง ทำให้เกิดความร้อนอันเป็นกรรมวิธีของเขาช่วยให้มนุษย์แช่เย็นฟื้นขึ้นมา ต่อจากนั้นเขาก็ผสมยาฉีดและฉีดยาให้เพื่อนเกลอทั้งสองคนละเข็ม

เวลาผ่านไปสักครู่ เสียงหวนกับนิกรก็ฟื้นสภาพจากมนุษย์แช่เย็นล้มตาขึ้นมองดูโลก ดร. ดีเรกเปิดไฟเหนือเตียงผ่าตัดและบอกให้กิมหงวนกับนิกรลุกขึ้นนั่ง สองสหายปฏิบัติตามคำสั่งโดยดี จอมนักวิทยาศาสตร์ยิ้มละไม เขาคึกก้องใจในผลงานของเขาอย่างยิ่งเท่าที่เขาได้รับความสำเร็จผลจากการทดลองทำมนุษย์แช่เย็นซึ่งเขาเชื่อว่าเขาอาจจะแช่มนุษย์ไว้ในตู้แช่ของเขาเป็นเดือนหรือเป็นปีโดยไม่เป็นอันตราย

“เป็นยังไงบ้างอ้ายกร” ศาสตราจารย์ดีเรกถามยิ้ม ๆ

“สบายดีไฉน กันไม่เคยนอนหลับเหมือนครั้งนี้เลย หลับสนิทจริง ๆ โดยไม่มีการฝัน”

นายพลดีเรกหัวเราะเบา ๆ เปลี่ยนสายตามาที่เสียงหวน

“แก่ละเป็นยังไง”

อ่าเสียงทำหน้าที่

“ควันทักษณิดหนึ่ง ผู้ที่ได้กลิ่นของมันจะนอนหลับเป็นตายทีเดียว”

“อ้อ เป็นยาหอมแบบเดียวกับที่ขโมยใช้รมเจ้าทรัพย์”

“อ้อไร”

นิกรยกมือกดปุ่มบนกระป๋องลงไปเบา ๆ ทันใดนั้นเองควันทักษณิดก็ระเหยพุ่งออกมาจากกระป๋องนั้น ศาสตราจารย์ดิเรกตกใจร้องสุดเสียง

“เฮ้-วิ่งหนีออกไปนอกห้องเร็ว อ้ายกรทำยุ่งแล้ว”

นิกรแผ่นพรวดลุกขึ้นจากเตียงโยนกระป๋องทิ้ง ควันทักษณิดยังพุ่งออกมาจากกระป๋องเรื่อย ๆ นิกรโกยอ้าวออกไปจากห้องทดลองเป็นคนแรก ติดตามด้วยเสียงหวนแล้วก็เจ้าแห้ว, ศาสตราจารย์ดิเรก พลคว้ามือเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ วิ่งตามไป

กลุ่มควันทักษณิดกระจายคั่งไปทั่วห้องทดลอง หุ่นบีบบี้กับหุ่นบิลลี่ยืนมองดูกระป๋องใบนั้นอย่างตื่น ๆ

“คุณนิกรนี่ซนเหมือนเด็กอมมือวะ” หุ่นบีบบี้พูดเสียงหัวเราะ “อยู่ดี ๆ ก็เอามือไปกดปุ่มมันเข้า”

บิลลี่อ้าปากหา

“กันสุดควันทักษณิดเข้าไปซังก่วงตึง ๆ แล้วไว้ย”

บีบบี้ทำหน้าที่งน

“เราเป็นหุ่นไว้ยไม่ใช่มนุษย์”

“จั้นเรอะ ยังงั้นก็ไม่ง่วง ใฮ้ไฮ ควันทักษณิดมากจริงไว้ย อย่างน้อยอีกสองสามชั่วโมงกว่าจะระเหยออกไปหมด นี่ถ้าเราเปิดปุ่มกระป๋องใบนี้เราก็ถูกป่าเตะแล้ว” พุดจบหุ่นบิลลี่ก็เดินไปใส่กลอนประตูห้องทดลองวิทยาศาสตร์

วันต่อมา

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ต่างร่วมมือกันวางแผนรับมือกับพวกคนร้าย ซึ่งศาสตราจารย์ดิเรกแน่ใจว่าอย่างไรเสียพวกคนร้ายคณะนี้จะต้องบุกเข้าไปในบ้าน “พัชรภรณ์” ในคืนนี้อีก และเจตนาของคนร้ายคงต้องการโจรกรรมแบบแปลนสร้างอาวุธอันมีค่ายิ่งหรือตู้แช่ใบนั้น

ศาสตราจารย์ดิเรกได้เล่าเรื่องที่คนร้ายคนหนึ่งถูกเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ยิงด้วยปืนลูกซองบาดเจ็บที่ควันทักษณิดคือยาลมหรือยาสลบไว้ให้คุณหญิงวาดและสีนางพิงโดยละเอียด ขณะที่ร่วมรับประทานอาหารกันภายในห้องรับประทานอาหารเมื่อตอนเช้า แล้วเขาก็ขอร้องให้คุณหญิงวาดพาสีนางค้ำที่บ้านสวนบางกรวยในคืนวันนี้เพื่อความปลอดภัย คุณหญิงวาดเห็นพ้องด้วย ท่านพาสีนางออกจากบ้าน “พัชรภรณ์” ในตอนบ่ายเดินทางไปที่ตู้เรือของเสียงหวนที่บางกระบือแล้วลงเรือยนต์ปริศนิกขนาดกลางเดินทางไปบ้านสวนบางกรวยในคลองบางกอกน้อย มีสาวใช้ติดตามไปปรนนิบัติรับใช้ ๒ คน

คืนนั้นฟ้าพยับพายุทำท่าเหมือนกับฝนจะตก

หลังจากเวลาอาหารค่ำผ่านพ้นไปแล้ว พล พัทธภรณ์ ก็มีคำสั่งให้คนใช้ชายหญิงตลอดจนคนสวนพักอยู่ในห้องพักของตน แล้วสั่งให้ปิดประตูรั้วหน้าบ้านลงกลอน เฉพาะคืนวันนี้พลได้ออกคำสั่งอย่างเด็ดขาดห้ามไม่ให้คนในบ้านออกไปเที่ยวเตร่หรือไปธุระนอกบ้านและสั่งให้คนใช้คนสวนให้เตรียมกำลังอาวุธไว้ให้พร้อมเตรียมเผชิญกับพวกเหล่าร้ายที่จะบุกกรุกเข้ามาในบ้าน “พัชรภรณ์”

เวลาผ่านพ้นไปตามลำดับ จนกระทั่ง ๒๔.๐๐ น.

บ้าน “พัชรภรณ์” อยู่ในความสงบเงียบ แสงไฟฟ้าตามเสาไฟรอบบริเวณเขตบ้านส่องสว่างพอสมควร หลังจากนาฬิกาเรือนใหญ่ในห้องโถงตีกังวาน ๑๒ ครั้ง สีสหายกับเจ้าคุณปัจจุบัน ๕ ก็พากันออกมาจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ และแล้วหุ่นบิลลี่ซึ่งทำหน้าที่เฝ้าห้องทดลองก็ปิดประตูลงกลอนตามคำสั่งของนายพลดิเรก

ทุกคนแต่งกายคล้ายกันเพื่อป้องกันไม่ให้ยิงกันเองคือสวมเสื้อยืดคอปกสีขาวและสวมกางเกงขาวาวสีด้า เจ้าคุณปัจจุบัน ๕ ถือปืนซองคู่มือของท่านตามเคย พล, นิกร, กิมหงวนมีปืนพกวีวอลเวอร์ ๙ มม. คนละกระบอก ส่วนศาสตราจารย์ดิเรกใช้ปืนพกเงียบซึ่งเป็นอาวุธที่ร้ายแรงมาก นอกจากนี้ยังมีลูกระเบิดอยู่ในกระเป๋ากางเกงของเขา นอกจากอาวุธปืนที่ติดตัวมาคณะพรรคสีสหายกับท่านเจ้าคุณปัจจุบัน ๕ ยังมีหน้ากากป้องกันแก๊สพิษคัล้องคออีกคนละอันสำหรับสวมใส่เมื่อคนร้ายใช้ควันเคมี

เมื่อลงมาจากตึกใหญ่เจ้าคุณปัจจุบัน ๕ ก็กล่าวกับสีสหายว่า

“อ้ายแห้วเหลวมมาก นัดให้มาพบที่ห้องทดลองก่อนสองยามจนปานนี้ยังไม่มาหรือนอนหลับแล้วก็ไม่รู้”

พลมองไปทางเรือนพักพวกคนใช้

“ไปตามมันเถอะครับ ถ้ามันหลับผมจะจัดการกับมันเอง หมู่นี้อ้ายแห้วซึกจะเหลวไหลหนักขึ้นเพราะผมใจดีมากเกินไปนั่นเอง”

ต่างเดินรวมกลุ่มตรงไปยังเรือนพักคนใช้ นายพลดิเรกกล่าวขึ้นเปรย ๆ ว่า

“เรามีเวลาเตรียมตัวเหลือเฟือแล้ว อย่างน้อยหนึ่งนาฬิกาคนร้ายถึงจะบุกเข้ามาในบ้านเรา”

นิกรมองดูนายแพทย์หนุ่มอย่างสนใจ

“มันโทรศัพท์มาบอกแกอย่างนี้หรือ”

ศาสตราจารย์ดิเรกหันมาทำตาเขียวกับนิกร

“โน”

“แล้วแกรู้ได้ยังไงว่าอย่างน้อยหนึ่งนาฬิกามันถึงจะบุกเข้ามาในบ้านเรา”

นายแพทย์หนุ่มอดหัวเราะไม่ได้

“แกก็เคยเป็นโจรมาแล้วน่าจะรู้ว่า ตอนหนึ่งนาฬิกาว่างแล้วเป็นเวลาเงียบสงบ ผู้คนกำลังหลับนอนสนิทเหมาะที่จะทำการโจรกรรม”

“อ้อ-จริงไว้ย แต่ตอนที่กันเป็นโจรกันออกทำงานตอนหัวค่านีหว่า”

ดร. ดิเรกชี้ครั้นจะต่อล้อต่อเถียงกับนายจอมทะเล้นเขาก็นิ่งเฉยเสีย สีสหายกับท่านเจ้าคุณปัจจุบัน ๕ มาถึงเรือนพักคนใช้ก็พากันขึ้นบันไดไปบนเรือนแถวหลังนี้ และตรงมาที่ห้องพักห้องแรกทางซ้ายมือซึ่งเป็นห้องนอนของเจ้าแห้วพักอยู่ตามลำพังโดยได้สิทธิ์พิเศษจากคุณหญิงวาด นอกนั้นอยู่รวมกันห้องละ ๒ คน แต่หมายความว่าผู้หญิงอยู่กับผู้หญิงและผู้ชายอยู่กับผู้ชาย

ทันใดนั่นเอง ประตูห้องพักของเจ้าแห้วก็ถูกเปิดออก เจ้าแห้วพาตัวเดินออกมาเขาสวมกางเกงขาวาวสีด้าสวมเสื้อยืดคอปกสีขาวตามที่นัดกันไว้ ป้าขาวสะพายดาบไทยเล่มหนึ่ง มีหน้ากากป้องกันควันพิษคัล้องคอ มือขวาถือแหหนึ่งปากทำให้สีสหายและเจ้าคุณปัจจุบัน ๕ แปลกใจไปตามกัน

“เฮ้ย” อาเสี่ยเอ็ดตะโร “แกจะไปทอดแหที่ไหนวะ ถึงเวลาที่เราจะต้องรับมือกับพวกผู้ร้ายแล้ว”

เจ้าแห้วยิ้มเป็น ชูแหของเขาอดเจ้านาย

“รับประทานแหปากนี้แหละครับ ผมจะใช้เป็นเครื่องมือจับคนร้าย รับประทานอย่างน้อยก็ต้องจับได้คนหนึ่งแน่ ๆ”

เจ้าคุณปัจจุบัน ๕ หัวเราะหึ ๆ

“แกจะจับมันโดยวิธีเหวี่ยงแหแบบเดียวกับที่จับปลาอ่างนั้นหรือ”

“ครับผม รับประทานผมจะขึ้นไปยืนที่ชายคาตึกโรงครัวครับ ตอนนั้นเป็นทางผ่านถ้าผู้ร้ายมันเข้ามาในบ้านเรา มันก็ต้องเดินผ่านมา รับประทานผมเอาแหทอดโครมเดียวเสร็จผมแน่ เราตกลงกันไว้ว่าเราจะพยายามจับเป็นมันยังงี้ละครับ”

พลมองดูเจ้าแหอย่างหมั่นได้

“แกมัวทำอะไรอยู่วะ สั่งให้ขึ้นไปพบที่ห้องแล็บก่อนสองยามนี่สองยามกว่าแล้วแกเพิ่งออกจากห้อง”

เจ้าแหยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานผม...อ้อ...ผมปลุกหลวงพ่อครับ”

“ทำไมถึงนานนักล่ะ”

“รับประทานก็หลายองค์นี่ครับ ตอนนี่มันตึกมากหลวงพ่อกานจำวัดรับประทานผมก็ต้องปลุกท่าน ถ้าไม่ปลุกให้ตื่นผู้ร้ายมันยังผมเข้าผมก็เฆ่กึ่งท่านั้น”

พลหัวเราะหึ ๆ

“เดี๋ยวนัโครมเข้าให้เลย หน้ากากป้องกันไอพิษที่ห้อยคอแกนะแกรู้วิธีใช้ดีแล้วหรือ”

“ครับ รับประทานไม่ยากอะไรนี่ครับ พอแลเห็นควันหรือได้กลิ่นควันก็รีบยกขึ้นสวมปิดหน้า” พุดจบเจ้าแหหัวก๊ สะดุ้งเฮือก “เอ๊ะ ผมได้กลิ่นคล้ายควันพิษครับ”

นิกรยิ้มให้เจ้าแห

“คล้ายกลิ่นตังไฉ่ไซ่ไหมล่ะ”

“ครับ”

“ไม่ใช่แกสพิษหรือ” แล้วนิกรก็หัวเราะลั่น

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ต่างพากันลงไปจากเรือนพักคนใช้และเลยเข้าไปในสวนหลังบ้าน ต่อจากนั้นทุกคนก็แยกย้ายกันเข้าประจำตามจุดต่าง ๆ เตรียมรับมือกับพวกเหล่าร้ายเต็มที เจ้าแหก็ขึ้นไปซ่อนตัวอยู่บนชายคาตึกโรงครัวซึ่งปลายชายคาสูงจากพื้นดินประมาณ ๒ เมตรเท่านั้นพร้อมด้วยแหคู่มือ

พอเข้า ๑.๐๐ น. ของวันใหม่ก็มีลมพายุพัดรุนแรง ต่อจากนั้นสักครู่ฝนก็เริ่มตกแต่เป็นฝนไล่ช้างคือลงเม็ดถี่ แล้วก็หายไป คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ แอบซ่อนอยู่ตามบริเวณหลังบ้าน “พัชรภรณ์” ซึ่งมีเนื้อที่กว้างขวาง

จนกระทั่ง พล พัทธภรณ์ แลเห็นร่างอันดำต่าตะคุ่มของใครคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นทางสะพานข้ามคู ร่างนั้นเคลื่อนไหวช้า ๆ หายเข้าไปใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งคือต้นนกยูง พลล้วงกระบี่เสื่อยึดหยิบวัตถุชิ้นหนึ่งออกมา มันคือเครื่องทำเสียงชนิดหนึ่งเรียกว่าจักจั่น เมื่อใช้นิ้วมีอกคัมมันจะดังเหมือนเสียงแมลงร้อง พลกดเสียงจักจั่นเป็นสัญญาณบอกให้คณะพรรคของเขาทราบว่ามีคนร้ายได้บุกเข้ามาในบ้าน “พัชรภรณ์” แล้ว เสียงจักจั่นดังรับกันเป็นทอด ๆ ปนกับเสียงเขียดและเสียงคางคกที่ฟังพอใจในสายฝนที่ตกลงมาเมื่อสักครู่นี้

คนร้ายรวม ๔ คนได้ทยอยกันป็นรั้วเข้ามาในบ้าน “พัชรภรณ์” อย่างระมัดระวังตัว ทุกคนแต่งกายในชุดสีที่กลืนกับความมืด เมื่อเหล่าร้ายเดินผ่านแสงไฟฟ้า คณะพรรคสี่สหายและเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ก็สังเกตเห็นร้ายทุกคนสวมหน้ากากป้องกันแก๊สพิษ

ในที่สุดควันสีขาวก็กระจายไปทั่วเขตบ้าน “พัชรภรณ์” รวม ๓ แห่งด้วยกัน แห่งหนึ่งข้างตึกใหญ่ อีกแห่งหนึ่งเรือนพักคนใช้ อีกแห่งหนึ่งทางที่พักคนสวน สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ และเจ้าแหรีบสวมหน้ากากป้องกันไอพิษอย่างรวดเร็วจับพลัน

ควันเคมีนี้ก็จะจางหายไปเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๑๕ นาที แต่ละคนในบ้าน “พัชราภรณ์” นอกจากสี่สหายกับ เจ้าคุณปัจจนิก ๙ และเจ้าแห้วต่างหลับไหลไม่เป็นสมประดีด้วยอำนาจควันพิษนี้

พลกตเสียดจกจันขึ้น ๓ ครั้งเป็นสัญญาณให้โอบล้อมและเล่นงานพวกเหล่าร้าย สี่สหายกับท่านเจ้าคุณต่างออกจากที่ซ่อนตัวเคลื่อนที่เข้าไปทางศาลาพักร้อนหลังตึกใหญ่ซึ่งคนร้าย ๔ คนชุมนุมกำลังกันอยู่เตรียมบุกขึ้นไปบนตึกเพื่อเข้าไปในห้องทดลองวิทยาศาสตร์

เจ้าคุณปัจจนิก ๙ หยุดยีนกำบังข้างต้นประตูต้นหนึ่งยกปืนลูกซองขึ้นประทัปลังศูนย์ปืนไปยังเหล่าร้ายแล้วร้อง ตะโกนขึ้นดัง ๆ

“ทุกคนยกมือขึ้น ม่ายยังงั้นตาย”

คนร้ายทั้ง ๔ คนแตกฮือแล้วหมอบลงบนพื้นดินอย่างแคล่วคล่องว่องไวคล้ายกับทหารที่ได้รับการฝึกมาแล้วอย่าง ชำนิชำนาญ เสียดปืนพกทางฝ่ายคนร้ายดังขึ้นสนั่นหวั่นไหวเป็นการยิงโดยไม่เห็นเป้าหมายซึ่งคนร้ายสำคัญผิดคิดว่ามัน ถูกตำรวจโอบล้อมมัน สี่สหายต่างหมอบยิงได้ตอบกับพวกคนร้ายอย่างดุเดือด

เสียดหวนผุดลุกขึ้นถือปืนพกวิ่งเข้าไปหาพวกเหล่าร้ายแบบบ้าดีเดือดของเขา อาเสียดถูกยิงที่หน้าอกสามสี่นัดติด ๆ กันแต่เสียดเกราะอ่อนที่สวมอยู่ข้างในประกอบทั้งหลวงพ่อดีได้ช่วยคุ้มกันกระสุนปืนไว้ได้ เมื่อลมหวนบุกทะลวงเข้ามาอย่างบ้าบิ่นเช่นนี้พวกเหล่าร้ายก็ลุกขึ้นล่าถอยแยกย้ายกันไปคนละทาง

เสียดปืนลูกซองนัดแรกระเบิดขึ้นแล้ว

“ตัม”

คนร้ายร่างสูงใหญ่คนหนึ่งเซถลาล้มลงไปข้างตึกตาหินอ่อนตัวหนึ่ง ท่านเจ้าคุณร้องตะโกนลั่น

“บุก พวกเราบุก”

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๙ ต่างวิ่งประดาหน้าเข้ามา คนร้ายสองคนกระโดดลงไปในคูตื้น ๆ หลบกระสุนปืนแล้วยิงกราดมาทางสี่สหาย อีกคนหนึ่งวิ่งผ่านหน้าโรงครัวเพื่อจะหลบหนีออกไปนอกบ้าน เจ้าแห้วยืนจิ้งก่าถือแหปากกว้าง ๖ คอคอยุ่นบนชายคาครัว เมื่อคนร้ายวิ่งผ่านมาทางเจ้าแห้วก็เหวี่ยงแหลงมาคลุมร่างนั้นแล้วเจ้าแห้วก็กระโจนจากชายคาทับร่างคนร้ายล้มลงไปด้วยกัน เจ้าแห้วชกซ้ายป่ายขวาอุตลุด คนร้ายถูกแหคลุมดินกระแฉ่ว ๆ ไม่มีทางต่อสู้ป้องกันตัว โดนหมัดของเจ้าแห้วเข้าจัง ๆ สามสี่ที่ติด ๆ กันก็นอนอ้อมอ้อมนิ่งเฉย เจ้าแห้วจึงนั่งคร่อมไว้แล้วล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบบุหรี่ไม้ขีดไฟออกมาจุดสูบอย่างสบายใจ

ในเวลาเดียวกันนี้เองพลกับศาสตราจารย์ดิเรกกำลังยังต่อสู้กับคนร้ายทั้งสองซึ่งยึดที่มั่นอยู่ในคูหลังบ้าน กระสุนปืนเจ็บบของนายพลดิเรกถูกแขนขาคนร้ายคนหนึ่งทะลุทำให้มันพล่อยปืนพกหลุดจากมือร้องโอดครวญ เพื่อนของมันผู้จนหมดกระสุนก็ปืนขึ้นจากคูวังหนีเอาตัว ๆ เสียดหวนกับพลไล่กวาดตาด ๆ ไป ทั้งสองแยกกันดักคนร้ายไปจนมุมเนินดินข้างศาลาพักร้อน คราวนี้คนร้ายซุ่มมือทั้งสองขึ้นยอมจำนนเอาตัว ๆ พลปราดเข้าแย่งปืนพกในมือของมันมายึดไว้ คนร้ายคนนี้เป็นชาวยุโรปในวัยหนุ่มฉกรรจ์อายุไม่เกิน ๒๕ ปี อาเสียดปราดเข้ามายกปืนพกจี้หน้าอกในท่าคุกคาม

“แกเป็นใคร” เขาตะคอกถามเป็นภาษาอังกฤษ

“ผมชื่อโคโรมิก” เจ้าหมอนั้นตอบเสียงลั่น

“พวกแกบุกเข้ามาในบ้านเราเพื่ออะไร เร็ว-ถ้าไม่พูดความจริงสะเดือแกทะลุ”

เจ้าหนุ่มค้อมมิวนิสต์สะดุ้งเฮือก

“เราต้องการตัวศาสตราจารย์ดิเรกส่งไปประเทศเราครับเพื่อให้สร้างตู้แช่มนุษย์และงานด้านวิทยาศาสตร์อื่น ๆ”

เสียดหวนคั้นหัวเราะ ยกด้ามปืนพกฟาดกบาลนายโคโรมิกเต็มเหนี่ยวเสียดดังโพละ ค้อมมิวนิสต์หนุ่มซึ่งเป็นนายทหารหน่วยกล้าตายยืนนัยน์ตาเหล็งโงงเงไปมาแล้วล้มลงนอนหงายเหยียดยาว

“อ้าว” พลอุทานขึ้นดัง ๆ “ไปตีมันทำไมวะ”

อาเสี้ยมเข้มแข็ง ๆ

“นั่นนะซี ไม่ตั้งใจหรือก๊วยแต่เมื่อมันยกขึ้นไปพาดเอง ว้า-ใจเสาะจริง ตีเบา ๆ เท่านั้นนี่กว่าไม่เป็นไร”

“ตีเบา ๆ กะผีอะไรเล่าแกพาดเสี่ยสุดแรงเกิด”

ดร. ดิเรกกับนิกรพาตัวเดินเข้ามารวมกลุ่ม นิกรแลเห็นคนร้ายนอนกลิ้งอยู่บนพื้นก็หัวเราะชอบใจ

“ถูกปืนหรืออย่างไร” เขาถามอาเสี้ยม

“เปล่า กันนี่หมั่นไส้ขึ้นมากก็เอาด้ามปืนพาดกบาลมัน มันบอกว่ามันชื่อโคโรมิค”

ศาสตราจารย์ดิเรกผายมือไปทางโรงครัว

“เจ้าแห้วเอาแหคดมาจับเป็นไว้ได้คนหนึ่ง และโน่นถูกปืนลูกซองของคุณพ่ออีกคนหนึ่งกำลังนั่งแคะลูกปืน คนร้ายคนหนึ่งถูกเรายิงตายอยู่ในพุ่มไม้ไม่รู้ว่่าถูกปืนของใครทะเล่อกพอดี”

เสียงปืนสงบเงียบลงแล้ว นิกรทรุดตัวลงนั่งยอง ๆ ข้างร่างของคนร้ายแล้วปลดนาฬิกาข้อมือเรือนทองของคนร้ายออก

“เฮ้” ศาสตราจารย์ดิเรกเอ็ดตะโร “ยูทำอะไร”

นิกรผีนหัวเราะ

“เฮ้ เฮ้ะ เห็นนาฬิกามันสวยก็เก็บไว้ดูเล่น แกจัดการโทรศัพท์บอกตำรวจให้มารับพวกคนร้ายและศพคนร้ายไปเถอะกันจะเฝ้าอ้ายหมอนี่เอง”

พล, กิมหงวนและศาสตราจารย์ดิเรกพากันเดินไปทางตึกโรงครัว สามสหายแลเห็นเจ้าแห้วนั่งสูบบุหรี่ที่บาร่างคนร้ายคนหนึ่ง คราวนี้พลกล่าวชมเจ้าแห้วทันที

“แกแน่วัยอ้ายแห้ว ฉันทขอชมเชยแกที่สามารถจับเป็นคนร้ายได้คนหนึ่ง”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานพูดแล้วจะว่าคุยครับ ไม่ยากเย็นอะไรเลย รับประทานผมยืนเตรียมพร้อมมอยู่บนหลังคาพออ้ายเป็อกนี่ผ่านมารับประทานผมก็เหวี่ยงแหโครมคดุมกบาลพอดี แล้วผมก็พุ่งหลาวตีลังกาสามทอดลงมาเล่นงานหมัดอัปเป๋ออคท์ซ่าย ฮุคขวา ตะดัดบานพับในกระทุ้งด้วยเข่า โป้งเดียวรับประทานง่อยกระรอกเลยครับ”

“พอแล้ว” นายพลดิเรกตวาดเสียงแหลมเล็กแล้วหันมาทางเพื่อนเกลอทั้งสอง “ไปหาคุณพ่อเถอะ ท่านกำลังช่วยคนร้ายที่ถูกปืนลูกซองของท่าน หมอนั้นเป็นคนไทยไม่ใช่ชาวยุโรป แล้วก็คนที่ถูกเรายิงตายก็เป็นคนไทยเหมือนกัน”

พล, กิมหงวนและศาสตราจารย์ดิเรกต่างพากันเดินรวมกลุ่มไปทางที่ที่ต่อสู้กันในตอนแรก สามสหายตรงเข้ามาหาท่านเจ้าคุณปัจจุเน็ก ๆ ซึ่งนั่งยอง ๆ อยู่ข้างคนร้ายคนหนึ่งและกำลังช่วยแคะกระสุนปืนออก

สามสหายทรุดตัวลงนั่งห้อมล้อมคนร้ายในวัย ๓๐ ปี ลักษณะท่าทางบอกให้รู้ว่าเป็นอาชญากรถูกปืนทะเล่ปรุปรุนไปทั่วตัว กระสุนลูกปรายที่ใช้ยิงขนาดเม็ดพริกไทยฝังอยู่ตามร่างของเขาจากคอจนถึงท้อง เขานั่งขมวดคิ้วนี้หน้าบิตตัวร้องครางหงิง ๆ

“เป็นยังงั” เสี่ยหงวนพูดยานคาง “เจ็บเรอะอ้ายน้องชาย”

“โอ้ ไม่น่าถามเลยครับ ยิ่งผมด้วยปืนพกหรือปืนเล็กยาวยังจะดีกว่า เล่นยิงด้วยลูกดาวกระจายอย่างนี้ผมก็แยะไอ้...ช่วยกันแคะลูกปืนให้ผมหน่อยซีครับ”

อาเสี้ยมหัวเราะหึ ๆ

“แคะยังงั้ไหวะ แกเจอเข้าตั้งร้อยแห่งเห็นจะได้ ไปให้ตำรวจเขาแคะตึกว่าหรือมายก็ไปนั่งแคะในคุก คนอย่างแกเกิดมาเสียชาติเกิด แกไม่น่าจะร่วมมือกับฝ่ายศัตรูของเราเลย แกก็น่าจะรู้ดีแล้วว่าพวกค้อมมิวนิสต์คือศัตรูอันร้ายกาจของพวกเรา”

อาชญากรหนุ่มผู้ผ่านคุกตระวางมาแล้วอย่างไซกไซนถอนหายใจเฮือกใหญ่

“โอ-มันจ้างผมแพงนี่ครับ เพียงแต่เข้ามาในบ้านเจ้านายมันก็ให้ผมคืนละหมื่นบาทแล้ว ถ้าลักพาตัวท่านศาสตราจารย์ไปได้มันจะให้ผมอีกห้าแสนเท่ากับถูกล็อตเตอรี่รางวัลที่หนึ่งเชียวนะครับ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ พุดเสริมขึ้น

“แต่แกน่าจะคิดบ้างว่าศาสตราจารย์ดิเรกของเรามีคุณประโยชน์แก่ประเทศชาติของเราอย่างมากมาในการสร้างอาวุธหรือทำงานด้านวิทยาศาสตร์ต่อต้านกับศัตรู”

เจ้าหมอนั่นสั่นศีรษะ

“เรื่องนี้ผมไม่เข้าใจหรอกครับคุณลุง ผมต้องการแต่เงินเท่านั้น ผมไม่ใช่ชนชั้นปัญญาชน มีความรู้ขนาดอ่านออกเขียนได้ ทางใดที่ผมจะได้เงินมาใช้ผมเอาทั้งนั้น”

พลว่า “ถ้ายังงั้นแกก็ต้องเข้าไปพักผอนในคุก คดีนี้อย่างน้อยแกก็ต้องติดคุก ๒๐ ปี หรืออาจจะถูกยิงเป้าก็ได้”

“แล้วแต่บุญแต่กรรมเถอะครับ”

เสียงแตงไซ่เล็งดังครวญครางขึ้นที่นอกถนนใหญ่และใกล้เข้ามาตามลำดับ ตำรวจนครบาลเจ้าของท้องที่ยกกำลังมาที่บ้าน “พัชรภรณ์” แล้ว หลังจากได้รับโทรศัพท์จากตำรวจผู้ยามแจ้งว่าเกิดการยิงกันสนั่นหวั่นไหวในบ้าน “พัชรภรณ์” ซึ่งในเวลาเดียวกันนี้เองกำลังกองปราบปรามสามยอดก็กำลังถูกส่งมานี้พร้อมด้วยอาวุธทันสมัย

คนร้ายชาวยุโรป ๒ คนถูกจับเป็น อีกคนหนึ่งเป็นคนไทยซึ่งกำลังมีคดีติดตัวหลายคดี ส่วนคนร้ายที่เสียชีวิตไปคนหนึ่งมีชื่อหลายชื่อ เป็นอันธพาลที่มีชื่อคนหนึ่งในย่านบางกะปินี้เอง นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่หลายคนและนายทหารชั้นผู้ใหญ่ต่างรีบมาที่บ้าน “พัชรภรณ์” เกี่ยวกับคดีนี้ สารวัตรทหารบกจำนวนหนึ่งทำหน้าที่พิทักษ์รักษาบ้าน “พัชรภรณ์” ทันทีตามคำสั่งของท่านผู้บัญชาการทหารบก

- อวสาน -

สำนักพิมพ์บรรลือสาส์น พิมพ์ครั้งแรกปีพ.ศ.๒๕๐๘ ราคา ๓ บาท